

El Rec Clar

NUM. 7

REVISTA DE VIDRERES

OCTUBRE 1999

3

Telèfons d'interès

Mòbil Vigilants	670 06 77 40
Oficina Vigilants	972 85 00 00
Centre d'Emergències de Catalunya	112
Oficines Municipals	972 85 00 25
Fax Oficines Municipals	972 85 00 50
Assistent Social	972 85 01 70
Llar d'Infants	972 85 09 17
Biblioteca	972 85 12 85
Centre Cultural	972 87 50 85
Llar dels Jubilats	972 85 09 07
Centre d'Assistència Primària	972 85 01 56
Col·legi Sant Iscle	972 85 01 03
Preescolar Sant Iscle	972 85 08 36
Col·legi Salvador Espriu	972 85 08 08
Piscina Municipal	972 85 00 27
IES	972 85 07 11
Pavelló municipal (públic)	972 85 12 14
Pavelló municipal (oficines)	972 85 14 45
Mossos d'Esquadra	088
Comissaria Sta. Coloma de Farners	972 84 27 57
Fax Comissaria	972 84 22 01
Informació ciutadana	012
Bombers	085
Bombers Maçanet de la Selva	972 85 88 28
Creu Roja Vidreres	972 85 03 54
Creu Roja Sta. Coloma de Farners	972 87 70 60
Creu Roja Maçanet de la Selva	972 85 85 00
Correus i Telègrafs	972 85 11 33
<i>Nova adreça: C/ Sils, 1 - baixos</i>	
<i>Horari: dilluns a divendres, de 10 a 1</i>	
<i>dissabtes de 10 a 12</i>	
Farmàcia	972 85 05 75
Rectoria	972 85 00 61
Consell Comarcal	972 84 21 61
Consell Comarcal (Recaptació)	972 84 01 78
Consell Comarcal (Servei de Català)	972 84 21 61
Fax Consell Comarcal (Servei de Català)	972 84 08 04
Enher (avaries)	900-77 00 77
Protecció animals (Tossa de Mar)	972 34 20 30
Veterinari titular	972 84 26 42
Veterinari (consultes privades)	972 85 01 14 - 972 85 87 85
Servei autobusos	
Fills R. Mas	972 85 04 25
SARFA	972 85 01 57
Taxi - Pedro Cueto	972 85 10 52
Taxi - Rafael Vico	972 85 11 39
Mòbil Rafael Vico	609 31 69 32

Horaris de serveis**Oficines municipals**

De dilluns a divendres, de 8 del matí a 3 de la tarda.
Dissabtes, de 9 del matí a 1 del migdia.

Alcaldia (Jaume Figueras i Miquel)

Dimecres, de 7 a 8 del vespre.

Divendres, de 6 a 8 de la tarda i hores convingudes.

Hisenda i finances (Jaume Figueras i Miquel)

Dimecres, de 6 a 7 de la tarda i hores convingudes.

Urbanisme, obres i serveis (Josep Sala i Puig)

Dimecres, de 1 a 2 de la tarda i hores convingudes.

Cultura, ensenyament i festes (Lluís Ferrer i Prat)

Dimarts, de 8 a 9 del vespre (hivern).

Dimarts, de 9 a 10 del vespre (estiu) i hores convingudes.

Medi ambient i medi natural (Pere Parer i Tarrés)

Dissabtes, de 6 a 7 de la tarda i hores convingudes.

Governació i personal (Josep Sala i Puig)

Dilluns, de 7 a 8 del vespre i hores convingudes.

Sanitat i serveis socials (Martirià Serra i Roca)

Dilluns, de 4 a 5 de la tarda i hores convingudes.

Esports, entitats i joventut (Manel Hermoso i Lendinez)

Dilluns, de 9 a 10 del vespre i hores convingudes.

Serveis tècnics (Lluís Lloret i Quer, arquitecte tècnic, i Jordi Llinàs i Joana, arquitecte tècnic, inspector d'obres)

Dimarts, dimecres i dijous, de 2 a 3 de la tarda i hores convingudes.

Serveis socials (Maite Boldú, treballadora social)

Dijous, de 9 del matí a 2 de la tarda.

Jutjat de pau

Dilluns, dimecres i divendres, de 9 del matí a 2 de la tarda.

Biblioteca

Dijous, divendres i dissabtes, de 10 del matí a 1 de la tarda.

Dimarts, dimecres, dijous i divendres, de 3/4 de 4 a 8 de la tarda.

Recollida de trastos vells

Segon i últim dimecres de cada mes.

Serveis	2
Editorial	3
Parlem de.....	4
Des de la Casa de Vila.....	5 - 9
Parlem amb.....	10 - 11
L'esplai dels joves	12
Llar de jubilats	13
Anem a estudi	14 - 16
Centre cultural	17
Actualitat.....	18 - 19
Cultura	20 - 22
Esports	23 - 25
El viatge.....	26 - 27
Opinió	28
Temps era temps.....	29
Fem una queixalada.....	30
Entreteniments	31

Bústia

Tots els qui desitgin expressar les seves opinions sobre la revista o sobre temes que considerin d'interès per al lector, poden enviar els seus escrits, amb nom i cognom, no pseudònim, amb un màxim de 30 ratlles a: El Rec Clar. C/Catalunya, 29. 17411 Vidreres.

Edita: AJUNTAMENT DE VIDRERES

Consell de Redacció: Dolors Iborra, Montse Ciurana, Montse Vila, Ramon Garriga, Joaquim Bayé, Anna Viader, Lluís Ferrer i Pere Comalada.

Disseny i Fotocomposició: JJ Comunicació.

Impressió: Gràfiques Fornells

Dipòsit legal: GI-235-98

El Rec Clar no s'identifica necessàriament amb els articles signats.

Portada: Can Remigio. (Foto: Pere Comalada)

amb la col·laboració de Diputació de Girona

En el número anterior de la revista comentàvem els resultats de les eleccions municipals a Vidreres, que es van celebrar el passat 13 de juny conjuntament amb les europees. Tot i que no ens agrada ser reiteratius, i menys encara quan només han passat aproximadament tres mesos, l'editorial d'aquest exemplar també tractarà d'uns comicis, ja que arriba a les vostres mans quan ens trobem en plena campanya -l'oficial, perquè la real ja fa força temps que va començar- de les eleccions al Parlament de Catalunya.

Considerem necessari tractar el tema perquè volem ressaltar la importància que tenen aquests comicis, ja que del seu resultat dependrà tant la composició del nostre Parlament com la del Govern de la Generalitat els propers quatre anys, és a dir els poders legislatiu i executiu del nostre país.

Totes les eleccions autonòmiques que s'han celebrat a Catalunya durant l'etapa democràtica han estat de vital importància per al nostre país i les que es faran enguany no ho seran pas menys, ans al contrari, ja que sentaran les bases de la política catalana no solament del nou segle sinó també del nou mil·leni, amb tota la càrrega simbòlica que això comporta.

Volem deixar molt clar que l'única pretensió d'aquesta editorial és conscienciar d'aquesta importància els vidrerencs i vidrerencques, sigui quina sigui la opció que triïn el dia de les eleccions.

Ens sentiríem molt satisfets si, a més de contribuir a la reflexió, aquestes ratlles serveixen per trencar la tendència abstencionista que darrerament es detecta a la nostra societat, tal com destacàvem en la del darrer número de EL REC CLAR. Malgrat que votar és un dret i un deure, al mateix temps, som conscients que hi ha una abstenció fruit de la reflexió que trobem tant respectable com qualsevol altra opció, però també sabem que n'hi ha una altra que no és pas la conseqüència d'una actitud crítica amb el sistema, sinó d'un passotisme que ens sembla que no diu gaire res en favor de qui la practica.

És aquesta última abstenció la que ens agradaria que aquest escrit contribuís a minvar, com també aquella característica dels comicis autonòmics catalans, i diem característica perquè només es produeix quan les eleccions que se celebren són les del Parlament de Catalunya.

A més de reiterar la necessitat de participar en aquests comicis, volem acabar aquesta editorial fent vots perquè totes les formacions polítiques que hi participen sàpiguen acceptar els seus resultats, tant si són bons com si no ho són tant com s'esperaven (no volem dir dolents perquè no és habitual que els partits reconeixin que els han anat malament uns comicis, tret quan la debacle és de tal magnitud que no hi ha forma de treure'n cap lectura positiva), ja que aquesta és la millor manera d'enfortir la nostra democràcia.

La marginació a la comarca de la Selva en el segle XVIII Els expòsits o fills de la ventura (I)

L'hàbit d'abandonar els infants acabats de néixer es remunta a les cultures més antigues: per raons de sexe, de pobresa o d'il·legítimat, les exposicions de nens a la porta dels temples o al mig d'un camí eren freqüents. L'església cristiana va acceptar aquest sistema de control familiar per evitar mals majors com l'assassinat dels nadons, i diversos hospitals des de l'Edat Mitjana tingueren cura dels anomenats *fills de la ventura*; els vestien, els alimentaven, els pagaven dides i acabada la lactància, als pocs sobrevivents els col·locaven en cases particulars i més tard en els anomenats hospicis. A Catalunya hi havia dos hospitals que hostatjaven els expòsits: l'Hospital de la Santa Creu de Barcelona i l'Hospital de Santa Caterina de Girona.

Al llarg del segle XVIII, el notable augment de la població catalana, que duplicà els seus habitants, i el creixement econòmic amb traspassos de població del camp a la ciutat, augmentaren també el nombre d'expòsits dels pobles selvatans i gironins.

Aquests fills de la ventura eren abandonats acabats de néixer a la vora d'un camí gairebé sempre per tal que la persona que el trobés el portés a l'església més propera per ser batejat, i d'allí, el justícia i l'hospitaier local, si n'hi havia, el portava al proper poble fins que arribava a Girona. El viatge de poble en poble, per treure's aviat la «nosa» que representava el nadó, s'allargava tres o quatre dies, temps suficient per afeblir la ja de per si dèbil constitució del nounat, tot sovint nascut sense ser volgut i tot sovint víctima passiva d'avortament frustrat. No estranyi, doncs, que la mortalitat d'aquests nadons durant els seus primers tres mesos de vida fos del 90%.

A Vidreres, concretament en el Registre Parroquial, hi ha constància del bateig de diversos expòsits, fet que no implica necessàriament que fossin d'origen vidrerenc, ja que, sovint, els abandonants caminaven uns quants quilòmetres amb el nadó per deixar-lo lluny del seu origen. Així, el 2 de maig de 1774 el rector consignava el bateig d'un «...fill de pares incògnits al qual foren portat la nit del die primer de ahi mes y any en est hospital per persona no coneguda, dient lo fessen batejar per amor de Déu...».

Només cal mirar el Llibre de Baptismes de la parròquia de Sant Iscle i Santa Victòria de Vidreres per adonar-nos d'aquest pas de l'expòsit d'un lloc a l'altre sense complir amb el ritual del bateig. «he batejat... fill de pares incògnits que aportan de la parròquia de Maçanet de la Selva...», baptisme consignat el 7 de maig de 1798; i el prevere en bateja un altre del mateix poble el 18 d'octubre del mateix any o un altre fill de pares incògnits portat de Blanes el 5 d'agost de l'any 1799. Molt sovint no

se sabia si l'expòsit era batejat o no, de forma que es tomava a batejar per anar sobre segur com així feia el rector de la parròquia el dia de Nadal de l'any 1769: «... filla de pares incògnits y fono batejada sub conditio per no aver agut ocasió de averiguar si era batejada privatim o no...», cas que es va repetir a la mateixa parròquia el 29 de maig de 1782.

En conjunt, en el període 1720-1760, a Vidreres surten consignats dos expòsits, mentre en el període 1760-1800 n'hi surten 13. Mentre l'índex d'augment de la població vidrerenca era del 216% el d'expòsits se situava en el 650%, quan la mitjana selvatana era de 213. Ser un lloc de pas, una cruïlla de camins tenia en aquest sentit un trist balanç. ■

Miquel Borrell i Sabater
Doctor en Història Moderna

Foto de portada

La porta de Can Remigio al carrer de Barcelona porta la inscripció: «Jacobus Ferrarii me fecit ano 1564». Aquest Jaume Ferrer no és el famós vidrerenc del Renaixement, però segur que es tracta d'un descendent.

Les altres inscripcions (més malmeses) corresponen a l'època de la Contrareforma, amb els monogrames de Crist IHS dalt la finestra i a la llinda.

L'escut que hi ha esculpit representa una enclusa amb banyes i va adornat amb ferradures. A la part dreta de la llinda hi ha un gravat esquemàtic d'una ballesta i un dard. Sota la finestra hi ha tapada una espiera que permetia veure l'exterior des del festejador.

N. Gascons

Acords del Ple de l'Ajuntament

En el Ple de Constitució del nou Ajuntament, sorgit de les eleccions municipals del 13 de juny, els regidors van prendre possessió dels seus càrrecs i, posteriorment, van elegir els nou alcalde mitjançant una votació en la qual els cap de llista de les forces que van obtenir representació en el consistori van aconseguir el següent resultat:

Jaume Figueras i Miquel (PSC) 9 vots
Jordi Daranas i Pla (ERC) 4 vots
Manuel Valdivieso Barneto 0 vots

En conseqüència, el cap de la llista del PSC, Jaume Figueras i Miquel, que va obtenir els vots dels regidors del seu partit i de l'únic representant del grup municipal del PP, va ser elegit alcalde per majoria absoluta.

En la sessió plenària celebrada el 21 de juliol, es va procedir a crear les noves regidories i determinar les responsabilitats de govern, que són les set següents: Hisenda i Finances (Jaume Figueras i Miquel); Urbanisme, Obres i Serveis (Josep Sala i Puig); Cultura, Ensenyament i Festes (Lluís Ferrer i Prat); Medi Ambient i Medi Rural (Pere Parer i Tarrés); Governació i Personal (Josep Sala i Puig); Sanitat i Serveis Socials (Martirià Serra i Roca); i Esports, Entitats i Joventut (Manel Hermoso i Lendinez).

En aquesta mateixa sessió es va aprovar el règim d'indemnitzacions i assistències, que va quedar establert de la següent manera:

- Per grup polític: 3.000 pessetes/regidor i mes

- A regidors:

Amb responsabilitat de govern: 25.000 pessetes/mes i regidor

Presència regidoria: 25.000 pessetes/mes i per regidoria

- A l'Alcaldia: 150.000 pessetes/mes

- Assistències: 5.000 pessetes/regidor

En el Ple del 12 d'agost, es van adoptar els següents acords:

1- Adjudicació revisió Pla General.- Després d'estudiar-se les tres ofertes que s'havien presentat, es va decidir adjudicar la revisió a l'empresa CCRS Arquitectes per un preu de 24.900.000 pessetes.

2- Conveni Ajuntament-Caixa d'Estalvis.- Permetrà cobrir el pati de la Llar de Jubilats, obra adjudicada a Aluvidredes-Seraverda Erban per 3.535.384 pessetes.

3- Desafectació pisos col·legi Sant Iscle.- S'ha sol·licitat al Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya la desafectació dels dos últims pisos de propietat municipal del col·legi Sant Iscle.

4- Conveni Ajuntament-Generalitat.- S'ha demanat la signatura d'un conveni amb la Generalitat per tal que els Mossos d'Esquadra puguin actuar i regular la circulació de vehicles al nucli urbà de Vidreres.

L'Ajuntament vol acabar amb els problemes que causen els gossos

Davant les reiterades denúncies presentades, i havent comprovat l'increment de conductes poc responsables, l'Ajuntament està disposat a acabar d'una vegada amb el comportament d'alguns veïns que perjudiquen a la immensa majoria, quan permeten als seus gossos l'incompliment reiterat de l'ordenança municipal sobre tinença d'animals.

Gossos lliures entre mainada, defecacions als jardins, carrers i parcs públics, gossos sense cadena ni morrió, ensurts, atacs i lesions a veïns, són una realitat al

nostre poble que perjudica la bona convivència entre tots.

Des d'ara mateix l'Ajuntament està disposat a fer complir l'ordenança i demana col·laboració a tots els veïns sensibilitzats per tal que posin en coneixement de vigilants i autoritats municipals les infraccions que es detectin.

Entre tots i amb l'Ajuntament al davant farem que els carrers i jardins de Vidreres siguin llocs per passejar i conviure tots els veïns i no els espais de porqueria i de perill que sovint ens trobem.

Ajuntament de Vidreres

Acords de la Comissió de Govern

En la sessió de la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Vidreres celebrada el 23 de juliol es van adoptar els següents acords:

1- Nova educadora a la Llar d'Infants.- Com a resultat de les proves selectives efectuades el dia 23 es va decidir incorporar Eva Surós i Tarrés com a nova educadora de la Llar d'Infants. A més, el tribunal va aconsellar formar una llista d'espera amb l'aspirant Macias Serrano, atesa l'alta vàlua de les proves practicades.

2- Llicències d'obres.- Concedir-ne 14.

3- Adjudicació Centre Cívic Polivalent.- S'adjudica per subhasta l'obra de construcció del Centre Cívic polivalent a l'empresa Euritmia per un import de 78.482.125 pessetes. Aquesta obra es farà en dues fases (anys 1999-2000) i està subvencionada en una petita part (14 milions i escaig) pel Pla d'Obres i Serveis de la Generalitat.

4- Finalment es va decidir que els Serveis Tècnics Municipals realitzessin els inventaris de les cases del municipi en estat ruïnós i de les façanes en mal estat.

La Comissió de Govern celebrada el 3 d'agost va prendre les decisions següents:

1- Llicències d'obres:- Atorgar-ne 10 i denegar-ne una.

2- Comissió Especial de Comptes.- Es convoca per al dia 23 d'agost la Comissió Especial de Comptes, amb representació de tots els grups polítics de l'Ajuntament, per estudiar i informar els comptes generals de l'any 1998.

3- Cos de vigilants.- Es recomana al cos de vigilants que es doni prioritat als serveis i control de:

- motocicletes: soroll, casc, documentació i velocitat.
- gossos: compliment de l'ordenança municipal.
- deixalles-contenidors: compliment de l'ordenança municipal.

En la sessió de la Comissió de Govern del 10 d'agost s'adoptaren els següents acords:

1- Pous sense protecció.- Es fa un padró de pous que no ofereixen garanties de seguretat i suposen un perill per a les persones. Es requerirà als propietaris per tal que portin a terme una actuació immediata de protecció.

2.- Horari d'atenció pública d'ERC.- ERC comunica a l'Ajuntament el seu horari d'atenció pública, que és el següent: dimecres i divendres de 9 a 11 del vespre, i dissabtes, de 4 a 5 de la tarda.

3- Obres cementiri.- Es requereix Manel Vázquez per tal que emeti un informe sobre el pressupost d'acabament de les obres del cementiri, presentat per Joaquim Díez Suqué.

4- Barana carrer Federico García Lorca.- S'ha acordat demanar pressupost per a la col·locació de la barana pendent al carrer Federico García Lorca una vegada acabades les obres d'urbanització.

5- Sol·licitud semàfors.- L'Ajuntament s'ha fet ressó de la sol·licitud dels veïns i ha demanat a Carreteres de la

Generalitat que estudiï la possibilitat d'instal·lar senyals semafòriques en el tram que va des de l'escorxador vell fins a la rotonda situada davant de l'antiga caserna de la Guàrdia Civil.

La Comissió de Govern que es va dur a terme el 17 d'agost va prendre les següents decisions:

1- Llicències d'obres.- Concedir-ne 11.

2.- Inspeccions urbanístiques.- Els Serveis Tècnics Municipals han dut a terme diferents inspeccions i controls d'obres. En aquesta comissió s'ha aprovat un informe sobre la instal·lació d'una estació base de telefonia.

En la Comissió de Govern del 24 d'agost es van adoptar els acords següents:

1- Llar d'Infants.- L'Ajuntament de Llagostera s'ha interessat pel funcionament de la Llar d'Infants de Vidreres amb l'objectiu de crear i posar en marxa aquest servei.

2.- Cementiri municipal.- Es demanarà un pressupost per instal·lar un motor al muntacàrregues del cementiri per tal d'obtenir un millor rendiment i més seguretat.

La Comissió de Govern del 14 de setembre va prendre les següents decisions:

1- Operació de Tresoreria.- S'acorda demanar ofertes a les entitats financeres per substituir l'operació de 90 milions de pessetes per una altra del mateix import.

2.- Sol·licitud de subvencions a la Diputació.- S'acorda demanar un milió de pessetes a la Diputació per a l'obra d'arranjament de camins veïnals. S'acorda demanar una subvenció de 227.870 pessetes a la Diputació per a material esportiu.

Regidors del nou Consistori vidrerenc

El dia 3 de juliol se celebrà el Ple de Constitució del nou Consistori vidrerenc, sorgit de les eleccions locals del 13 de juny d'enguany. D'esquerra a dreta, a la fotografia inferior, es poden veure els regidors Manuel Valdivieso, Carme Masferrer, Jaume Ball-llosera, Alfons Oliver, Jordi Daranas, Josep Sala, Jaume Figueras (alcalde), Lluís Ferrer, Manel Hermoso, Martinà Serra i Pere Parer.

Els dos escrits que transcrivim a continuació són els que ens han tramés el PSC i ERC per respondre a la pregunta que els va formular el Consell de Redacció de la revista: *Per què, després de les eleccions, no hi va haver acord per fer un govern unitari PSC-ERC?*

Aclariments al butlletí d'Esquerra Republicana

Aprofitem l'oportunitat que ens dona la revista EL REC CLAR, oberta a tots i a tothom, sense necessitat de butlletins especials, per donar la nostra versió de les negociacions mantingudes amb ERC, que sense diferir del tot de les seves s'ajusten més a la realitat dels fets o, si més no, en fem una memòria més precisa -en una paraula, no deixarem d'anomenar detalls importants que en la seva es queden en el tinter-.

Quan en el seu «butlletí» amb aires triomfalistes comencen a dir «per què som a on som?» recordant que obtingueren el 32% dels vots a les últimes eleccions, amb un exercici d'humilitat que no els hi aniria malament, caldria que afegissin que estan a on estan, a part de mèrits propis que ningú no discuteix, gràcies també a un cop de sort: el que a les últimes eleccions no es presentés un partit força majoritari que en passades edicions els feia competència. O sigui que aquest punt, objectivament, el deixarem amb un clar interrogant.

Un xic després, una frase desconcertant: «volem poder complir amb els compromisos que públicament vàrem acceptar...». Ens preguntem, i a la vista dels resultats està, si aquests compromisos eren generals o únicament i exclusivament amb dues àrees molt concretes, com realment sembla.

Segona trobada.- A part de l'oferta exposada, no seria honorat afegir que se us va concedir també una tinença d'alcaldia i formar part de forma activa en totes i cadascuna de les regidories?

Quarta trobada.- «Ens responen no», «volem que governem amb ells però hem d'agafar el que ens donen». Aclarim en honor a la veritat que la resposta no va ésser tan dràstica per part nostra. Abans de donar les negociacions per acabades, el regidor que estava disposat a portar Treball-Governació i Urbanisme-Obres-Serveis els n'hi va oferir una de les dues. Era tanta la fixació exclusiva que s'havien fet d'Esports i Cultura que encara esperem la contesta a aquesta última temptativa.

Resumirem els fets, doncs, i que tothom els valori segons el seu criteri.

El nostre grup, tot i éssent guanyadors per majoria absoluta i per tant legalment autoritzats a governar, amb ànim de seguir la fórmula dels últims quatre anys de formar un govern conjunt, fem la següent oferta:

- a) Dues regidories -Hisenda i Festes, Comerç i Turisme- i en última instància decidir entre aquestes o alguna que porta el regidor Josep Sala.
- b) Participació activa en totes les altres, amb vicepresidència.
- c) Tercera tinença d'alcaldia.
- d) Formar part de la Comissió de Govern amb veu i vot el tercer tinent d'alcalde, més un convidat permanent.

Ens sembla una proposta prou digna de valorar quan realment es tenen tantes ganes de treballar «totes les hores que calgui pel poble», com deien. No voler això i exigir competències concretes o res, fa pensar o que els fums se'ls han pujat al cap o que de ganes de treballar no en tenien tantes com semblava. Per descomptat, no posem en dubte que

estaven preparats per portar totes les altres encara que no els interessessin.

Caldria veure, això són hipòtesis, si la història s'hagués resolt al revés; és a dir, ERC guanyadora per majoria, si no s'haurien reservat el dret d'escolir i haurien estat tan generosos amb nosaltres com el nostre equip ha demostrat ser-ho amb ells.

Últimes observacions

Assignacions.- Les assignacions que es cobren són les que es van proposar des de la primera reunió -independentment de com es resolgués l'Equip de Govern- i ERC hi va estar d'acord.

Expedients.- Els expedients que calgui revisar estan sempre a plena disposició dels regidors, si es troba alguna mancança, demanant-la segur que es subsanarà.

Desaffectació.- Potser convindria estudiar a fons si els habitatges del Sant Iscle s'han de destinar directament a Ensenyament-Cultura (tenint present que el Centre Cívic està a punt de començar) o bé tenim necessitats més prioritàries.

EDAR.- Abstenir-se de votar pot tenir una doble lectura, o no s'estava prou al corrent de tots els expedients o tal vegada no convenia gaire comprometre's directament.

El perquè d'un no.- «En altres ajuntaments es convida a l'oposició a formar part de la Comissió de Govern amb veu però sense vot». Si, efectivament en alguns, molt pocs, se'ls convida, però a la gran majoria no. Vosaltres vàreu tenir l'oportunitat de ser-hi, la resta són excuses.

Obsessió.- Referent a la «vostra obsessió» de participació ciutadana siguem clars, si tan «obsessionats» us tenia aquesta idea, haver deixat de banda aquesta actitud orgullosa de «això o res» i posar-se a treballar en el que fes falta. No dubteu que aquesta era la millor forma de demostrar al poble el vostre esperit de treballadors nats que no l'adoptada, sens dubte més còmoda, descansada i menys compromesa.

Quant al tema de la **participació ciutadana** queda coberta. Tot vidrerenc té amb nosaltres tota classe de facilitats per fer-nos arribar les seves suggerències. Des de l'hora concertada de tots els regidors a hores convingudes a conveniència del públic, fins a l'alcaldia oberta totes les tardes i els plens municipals. No us faci patir aquest punt que a nosaltres no ens «obsessiona» però sí que ens preocupa i, per tant, el tindrem sempre atès.

Finalment, una referència a l'últim paràgraf del vostre butlletí. Sentencieu: «que aquesta fórmula és retrocedir», des de la vostra òptica és «inadmissible». Us direm que si s'ha arribat aquí és perquè vosaltres hi heu volgut arribar. Si us queden dubtes, consulteu a altres municipis quin tracte han tingut els no guanyadors i us convencereu que les condicions proposades pel nostre grup eren més que raonables i acceptables.

Què en farem de Vidreres?

Voldria donar les gràcies a l'actual Equip de Govern del nostre Ajuntament per no haver arribat a un acord polític que les que les dues forces progressistes d'esquerreres (PSC i ERC) portessin juntament el poble endavant.

Només dos mesos després de les eleccions m'he adonat que ha sigut el millor, que de força progressista i d'esquerreres només n'existeix una (ERC) i que l'altra nova força política (PSC & CiU) no deixa de ser una opció de continuïtat a la passivitat del desenvolupament del poble que portem patint fa una colla d'anys, sense idees, sense visió de futur, i el que sap més greu, sense ànims de canviar la tendència.

Per art de màgia, en l'actual cartipàs municipal han desaparegut les àrees d'Indústria, Comerç i Turisme, que en l'actualitat i per a qualsevol poble són el motor del futur, i per cert, en el seu moment s'ofereixen a ERC dues d'elles a canvi del vot en blanc (sort que no vàrem caure en el seu parany), com les àrees més importants, amb molta leina a fer i reconeixent que fins a la data s'hi havien esmerçat molt pocs esforços. Jo em pregunto, què ha passat?, ja no són importants?, no es pot sortir a la foto?, no donen aquestes àrees tranquil·litat?, són dures? És clar que Sí, s'han de treballar, i treballar de valent senyors.

Com pot tirar endavant el poble de Vidreres sense potenciar aquests apartats? Hem de continuar permetent que els nostres fills s'hagin de desplaçar diàriament a les poblacions veïnes per poder treballar? Hem de deixar a la sort el creixement industrial de Vidreres? NO i NO. «Les empreses embruten i fan pudor, no les volem, que vagin als pobles del voltant».

Hem de continuar permetent que els comerciants es trobin sols? No seria més lògic que des de l'àrea de Comerç (si existís), s'impulsés la creació d'una associació de comerciants? Què es poguessin defensar de les possibles agressions externes? Que busquessin conjuntament noves fórmules de vendes? Que els fes més fàcil i entenedor l'adaptació dels seus negocis a l'entrada de l'Euro? NO i NO. «Que s'espavilli cadascú, i el que no pugui que tanqui, que és el seu problema».

I amb el turisme, no seria interessant que s'estudiés la fórmula que les més atractiu visitar Vidreres? No podríem aprofitar la bona i excel·lent situació geogràfica? No podríem crear una oficina de turisme per exportar el nostre poble? NO i NO. «Els turistes cap a Lloret, que empenyen».

A ON VOLEM ANAR A PARAR, volem continuar essent un poble dormitori, un poble estancat en el passat, un poble en el qual el jovent, des de fa molts anys, està fart de fer públiques les seves pretensions sense que ni tan sols se'ls escolti, sempre amb la defensa de «QUÈ SABRAN AQUESTS JOVES, TENEN MOLTS PARDALS AL CAP», pensem que aquest jovent creix, que és i serà el futur del nostre poble.

Cada any quedo sorprès al llegir el programa de la Festa Major, en l'apartat de les Pubilles i els Hereus; no us heu fixat que any rere any demanen el mateix? No seria hora

de poder atendre en part o totalment les seves peticions? No us fa l'efecte que en el seu dia també les vàrem formular nosaltres, que ara ja pertanyem a una altra generació?

Tan difícil seria que es potenciés des de l'àrea de Cultura, Ensenyament i Festes, per exemple, la creació d'una ràdio municipal, o en el seu cas és més important perdre el temps explicant si la Z passa per damunt de la X o al contrari és millor la Y.

Tan difícil és des de l'àrea d'Esports, Entitats i Joventut, per exemple, distribuir els recursos en les diferents instal·lacions esportives, no deixant que les més velles es degradin dia rere dia, sense posar-hi remei, mentre d'altres semblen «la joia del Nil».

ETC.ETC.ETC.ETC.ETC.

Hores d'ara em continuo preguntant QUÈ EN FAREM DE VIDRERES? ENS PODEM PERMETRE PERDRE QUATRE ANYS MÉS? Per la meua part segur que NO. Per al Grup Municipal d'ERC segur que NO. Compto amb tu perquè això no succeeixi.

Alfons Oliver i Aluàrt

Regidor d'ERC a l'Ajuntament de Vidreres

Montserrat Soler i Mas

Comencem, quin és el teu nom?

Montserrat Soler i Mas.

Quina edat tens i a què et dediques Montserrat?

Tinc 27 anys i des dels 16 anys que em dedico plenament a fer de pagesa aquí a casa meua. Des de sempre que, quan tenia les vacances de l'escola, sempre ajudava a la família i vaig veure que era el que m'agradava, per això vaig decidir de dedicar-m'hi.

És molt poc corrent que una noia tan jove com tu es dediqui a aquesta feina, no?

Si, realment no és gaire comú veure actualment una noia jove dedicant-se a la pagesia, però per mi no se'm fa estrany, ja que sempre he viscut a pagès i m'ha agradat tot aquest món.

Molt bé, ara m'agradaria que m'expliquessis com és un dia de la teua vida...

Bé, em llevo d'hora, cap a les sis o quarts de set, i primer de tot dono menjar al bestiar. Després s'han de

netejar les naus on mengen els animals, cuidar-me dels vedells petits; això és el que faig bàsicament de bon matí, perquè muniyir, m'ho fa la meua germana. Durant l'estiu reguem el bestiar i després esmorzem. Llavors, depèn ja de l'època de l'any, si s'ha de fer alguna cosa al camp hi vaig, si és un dia que toca netejar les vedelles... no és cada dia el mateix. El que cada dia és igual és donar menjar al bestiar, la resta, segons de si és temps de sembrar cereals, blat de moro, temps de recollir userda,... depèn de la feina que s'ha de fer al camp i de l'època de l'any. Per tant, durant l'estiu és quan tens més feina?

L'època més tranquil·la són els mesos de novembre, desembre i gener, perquè després, a partir del gener, es tiren adobs al camp i es tracta per a l'herba i, tot i que la feina del camp no la faig pròpiament jo, sinó que ve un noi a ajudar-me, juntament amb el meu home, sempre haig de fer-hi alguna cosa. Tot això ocupa part del febrer i el març i a partir de l'abril se sembra el blat de moro i es comença a recollir el farratge per a les vaques, o sigui tan encillar, com menjar embalada. A l'estiu fem la collita, quan tenim el blat de moro fet comencem a tenir feina a regar-lo. En el mes de setembre es comença a plantar rei gras i en el mes d'octubre sembrem els cereals de l'hivern: l'ordi i el blat.

La teua feina requereix fer-la en qualsevol situació meteorològica?

A veure, per exemple, perquè les vaques mengin no has de sortir, se'ls dona «silu», que és una cosa que es recull en una època determinada de l'any, el «silu» del rei gras es recull a la primavera i el del blat de moro entre finals d'agost i setembre, i així tens aquest aliment durant tot l'any, per tant, encara que ploqui, no has d'anar al camp a fer massa res. La feina que et queda al camp és plantar i recollir, adobs i si, per exemple, plou, ja no es fa. En aquest aspecte s'ha millorat molt la feina de pagès, ja que si fa dies dolents no tens l'obligació d'anar a passar fred. Cal tenir en compte que el bestiar menja cada dia i quan s'ha de netejar ho has de fer, això sempre, però anar al camp per recollir menjar i donar-los-hi cada dia, això ja no. Abans era diferent, tant si plovia com si nevava havies de sortir obligatòriament.

Quins són els canvis més importants que has pogut apreciar dins d'aquest món de la pagesia?

Avui en dia les explotacions de terreny han de ser grans i s'ha de produir amb grans quantitats perquè els marges en els preus de venda són petits, i també has de produir molt per poder-te guanyar la vida. Abans potser era un tipus de pagesia d'autosuficiència, o sigui, de mirar de fer-te tu mateix tot el que podies per evitar més despeses.

Pel que fa a les mecanitzacions també s'ha millorat, una cosa va lligada amb l'altra, una explotació gran necessita més maquinària, ja no es tracta que tota la família treballi fent de pagès, sinó que puguis fer-ho amb menys

temps, amb menys gent i igual de bé i en això la maquinària hi ha ajudat.

Quins són els productes que vens?

Nosaltres venem llet, vedells i cereals. La llet la venem a la cooperativa de Maçanet, que després la ven a la fàbrica que li dona millor preu, i els vedells els venem a un tractant de bestiar. Pel que fa als cereals, una part la consumeix el nostre bestiar i els que sobren els venem a una fàbrica de pinso i a una farinera si és blat, mentre que el blat de moro el consumim tot nosaltres.

Quants animals tens a casa teva?

Doncs, de bestiar bovi en tenim exactament vuitanta-nou, i també tenim pollastres, que no sé ben bé quants n'hi ha, tres gossos, porcs i gats

Recordes algun dia realment dur?

El dia 13 de juny del 97, quan ens van robar la cobertura, que és el sistema de regar que precisament havíem comprat aquell mateix any, encara no l'havíem estrenada. L'any 96 es va morir el meu pare i havíem comprat això per poder regar bé, perquè no em costés tant. En un camp teníem 90 aspersors i ens en van robar 84, ens en van deixar sis.

Davant d'una catàstrofe que se us emporta tota la collita, què feu, teniu algun tipus d'assegurança agrària?

Nosaltres tenim tota la collita assegurada. Jo no he vist mai, aquí a Vidreres, que una calamarsada ens fes perdre la collita, però ho assurem pel que pugui passar.

Per què creus que les noies joves no es dediquen a fer de pageses?

Doncs perquè l'ofici de pagesa és molt lligat, en el sentit que el bestiar ha de menjar cada dia, les vaques s'han de munyir cada dia... requereix molt sacrifici. Aquesta no és una feina de vuit hores que quan s'acaba te'n desentens fins al dia següent, la meua feina dura tot el dia perquè al bestiar li poden passar coses a qualsevol hora del dia.

Per tu, quins són els avantatges i inconvenients del teu ofici?

D'avantatges en trobaràs si la feina que estàs fent t'agrada; per una banda treballo a la naturalesa, per l'altra no tens ningú que et mani i, per últim, fas una vida totalment de família. Els inconvenients són, per exemple,

que et pots equivocar perquè no tens ningú a sobre, que és una feina lligada, que no pots desconnectar mai; és a dir, que la vius durant tot el dia.

Recordes algun fet en el teu ofici que et marqués?

És evident que quan es mor un vedell et sap molt de greu. Precisament aquest any passat, per Nadal, va néixer un vedell que al principi semblava que estava bé, però llavors va començar a no tenir gana i el veterinari el va visitar i resulta que no tenia el budell connectat a l'anus. Vam haver de sacrificar-lo, perquè això no té cura, és un defecte de naixement, un fet que pot passar però que a nosaltres no ens havia passat mai.

Bé Montserrat, que vagi molt bé i a reveure.

Moltes gràcies

Montse Vila

Il·lustració: Àlex Alegre

Un estiu ple d'activitats

El Casal i el Casalet d'estiu va ser per a nens i nenes de 3 a 14 anys.

Les colònies d'aventura eren per a joves de la comarca de la Selva de 12 a 16 anys d'edat.

Joves de 15 a 18 anys d'arreu de Catalunya van participar en el Camp de Treball de Teatre.

Sembla mentida que ja s'hagi acabat l'estiu. Aquesta és una de les èpoques que se'ns fan més curtes a tots, pràcticament dos mesos, però molt intensos! Mireu si ho han estat que els nens, nenes i joves de Vidreres i d'arreu de Catalunya han hagut d'escollir d'entre totes les activitats que el Grup d'Esplai Vidrerenc ha organitzat.

Durant tot el juliol i l'agost s'han estat fent el **Casal** i el **Casalet** d'estiu per a nens i nenes de 3 a 14 anys. Algunes de les activitats que hi han fet són tallers manuals com ara de fang, pintures, mòbils... També han fet excursions i han anat de colònies a Can Freu i a Mas Muixach. A més a més, encara els quedava temps per fer jocs, cantar cançons, aprofitar els bons àpats del menjador i gaudir dels dies de piscina. I si algun nen encara no en tenia prou, podia participar cada dia a l'**Hora Extra** on es combinava el repàs de diferents assignatures amb jocs.

El mes de juliol també hem fet el **Camp de Treball de Teatre (CTT)** per a joves de 15 a 18 anys, els qual venien d'Esparraguera, València, Barcelona, Manresa, Lleida, Salt, Aiguaviva, Berga... Tots aquests joves han estat a Vidreres durant la segona quinzena de juliol per aprendre l'art del teatre i per preparar una obra inventada per ells mateixos i dirigida pel tècnic de teatre del Centre Cultural, Rafael Ortiz. Durant aquesta estada, en què també s'ensenyen diferents tallers relacionats amb el món de l'espectacle, vam comptar amb la participació de dues monitores de Brasil que van ensenyar la *capoeira* -un ball tradicional del seu país- a tots els joves del CTT.

Durant la segona quinzena d'agost, els joves de la comarca de la Selva d'entre 12 i 16 anys van poder gaudir de les colònies d'aventura l'**Amagatall del Gran Bandoler**, a Sau, on realitzaren jocs de pistes, excursions amb bicicleta, vibac, descobriment de coves, rutes d'orientació, etc. Tot això per arribar a descobrir on era l'Amagatall d'en *Rogent Albó*, el *rebertapallers*. Aquest és el nom que rebia el Gran bandoler, ja que es dedicava a robar tots els pallers de les masies de la contrada. Finalment, els joves van descobrir l'amagatall, però un cop més, el bandoler es va escapar. Podrem atrapar-lo el proper estiu?

Cursa d'autocarros? Doncs sí, aquest any també la vam fer. En aquesta cinquena edició, vam estrenar un nou recorregut al carrer Barcelona, fet que va permetre una baixada més llarga, amb més pendent i més a prop del recinte de la Festa Major. Una de les altres característiques d'aquesta cursa d'autocarros és que sempre hi ha regals i premis per a tots els participants, aquest any entregats per un convidat d'honor, el gran esportista Josep Lluís Blanco, campió d'Espanya promesa de 3.000 metres l'any 1998.

Haviem dit que era un estiu curt però intens. Què us ha semblat? Doncs per si encara no n'heu tingut prou, a partir del dia 2 d'octubre comença la nova temporada d'Esplai, cada dissabte, de 4 a 7 de la tarda, fins a finals de juny.

Bé, amb això us hem fet un petit resum de com ha anat aquest estiu. Fins a la propera edició de la nostra revista EL REC CLAR.

L'Any Internacional de la Gent Gran

La UNESCO sempre col·labora en tot tipus de celebracions dedicades a una temàtica o col·lectiu interessant a nivell mundial, aquest any 1999 l'han dedicat a la Gent Gran, no tan sols per concienciar tothom que el nombre de persones grans va en augment, sinó també perquè quan les persones arriben a tenir més de 60 anys no siguin considerades inactives, inútils de cara a la societat. Per aquest motiu, tant l'Organització Mundial de la Salut com la Generalitat de Catalunya han promogut una sèrie d'activitats i celebracions col·lectives que donin idees d'integració vital de les persones madures dins l'àmbit social actual.

El Moll de la Fusta, al Port Vell de Barcelona, ha estat el lloc triat per celebrar aquest Any Internacional tan important. Al saló l'han batejat com Fira Gran, i encara que sembli impossible ha fet palesa l'activitat frenètica de les persones de la nostra edat. Allà s'han pogut practicar jocs i aficions de tot tipus, com també ballar al ritme de música de tots els temps. Però el més important ha estat l'oferta educativa, tant a donar a conèixer a la gent gran les noves tendències de l'estètica, com de la informàtica, així com també els avantatges d'una bona dieta per mantenir controlada la salut.

Naturalment hi ha hagut conferències, concerts,

actuacions musicals amb la Núria Feliu, en Guardiola o el pianista Lucky Guri; tallers de restauració de mobles, de pintura, de fer punta de coixí, etc. Fins i tot van tenir la bona idea de muntar una Ludoteca Infantil per als més petits, perquè, no ens enganyem, la gent gran és la millor mainadera dels nostres néts. Per tant, passejant dins la Fira, grans i petits han pogut gaudir de totes les activitats.

Des de casa s'ha pogut veure a la televisió una mica de les celebracions que s'han fet a Sidney (Austràlia) d'aquest Any de la Gent Gran, i va ser un *meeting* d'atletisme per veterans on nombrosos esportistes mundials de 65 anys i molt més grans feien demostració del que la voluntat i la il·lusió poden fer a la nostra edat.

Quan surti aquesta publicació segurament ja s'haurà celebrat a Girona una trobada que, amb el títol «Abraçada mundial per a un envelliment actiu», pretén enviar el mateix missatge amb diferents actes per al dia 2 d'octubre, amb parlaments dels representants de les institucions i entitats, així com la lectura d'un manifest, a càrrec de Narcís-Jordi Aragó, a més d'actuacions musicals i dinar de germanor.

Confiem que aquesta celebració faci que tothom, joves i menys joves, prenguem consciència del que som i podem fer malgrat que anem complint anys. ■

Llar de Jubilats de Vidreres

Bústia

Qüestió inexplicable

Per què les condicions higièniques de la zona esportiva municipal, més concretament els vestuaris del camp de futbol, són tan i tan pèssimes que gairebé ens atreviríem a dir que no s'han arribat a netejar mai?

Aquesta és una pregunta que ens fem un grup de pares i mares que quasi cada cap de setmana visitem el camp de futbol. Hem vist com dia rere dia, des que van començar a funcionar els nous vestidors, no s'han vist mai nets. Al principi només eren comentaris i teníem l'esperança que ja s'arreglaria ben aviat, però ara, que

ja hem començat una nova temporada, ens hem emportat la sorpresa que tot està igual que quan es va acabar el mes de juny.

Ara mateix les instal·lacions estan com per no entrar-hi i per no utilitzar-les, i si es fan servir es corre el risc de poder agafar qualsevol infecció.

Creieu que això és just?

Un grup de pares i mares de jugadors de futbol
Vidreres, 17-9-99

Les colònies del alumnes del CEIP Salvador Espriu

Les nenes i nens de Cicle Inicial del CEIP Salvador Espriu vam anar de colònies a Sant Martí de Sadernes el 26, 27 i 28 de maig. Aquí tenim una selecció del petit diari amb dibuixos del que vam fer. Com podreu veure ens ho vam passar pipa.

Nota: En Maicarat era un bandoler a qui una fada que es diu Fangola va convertir en una palmera. El follet Carlet, que vam trobar, és ara un vigilant d'en Maicarat convertir en palmera.

Els quatre mestres que darrerament s'han jubilat. Asseguts: Anicet Salvans i Daniel Mustera. Drets: Adolf Ramos i Carme Sau.

Un nou curs al Col·legi Sant Iscle

Comencem un nou curs escolar, el 1999-2000. És el moment de mirar endavant i donar la benvinguda als nous membres del Col·legi, tant alumnes, com pares, com mestres.

Alguns han entrat, però altres ens han abandonat, i voldríem aprofitar per fer esment d'una colla de mestres que han dedicat la major part d'una llarga vida laboral a la nostra Escola.

El passat curs van jubilar-se l'Adolf Ramos i la Carme Sau. L'Adolf ha estat professor del Col·legi més de 30 anys, i la Carme durant 22 anys ha treballat entre nosaltres. Tots dos han tingut temps de demostrar les seves qualitats i dedicació, deixant la seva empremta i bon fer entre els alumnes i els companys a qui han guiat i assessorat moltes i moltes vegades. Els volem agrair el seu esforç i desitjar-los una feliç jubilació entre els seus familiars i assegurar-los que sempre els tindrem en el record.

Ja posats a fer, creiem que aquest és el moment oportú

per recordar dues professores que durant més de 30 anys van exercir el seu magisteri entre nosaltres, i encara en recordem el seu posat i tarannà, la Carolina Juandó i la Leonor Desvilhar.

Curiosament, cap dels quatre mestres esmentats és fill de Vidreres, però amb el temps hi han establert la seva residència, suposem que s'han trobat bé en el poble i per això hi han posat arrels.

Ja que ens hem posat nostàlgics, no seria just ignorar dos mestres que van arribar a Vidreres junts, i curiosament també van anar-se'n plegats, l'Anicet Salvans, que ara és a l'ESO, i en Daniel Mustera, que es va jubilar després de 25 anys de treball al Sant Iscle.

Ja és hora de mirar endavant, tot i que deviem aquest petit homenatge als mestres que tants anys han estat la història del Col·legi. Esperem tenir un bon curs i desitjar-lo a tota la comunitat educativa de Vidreres. ■

C.E.I.P. Sant Iscle

Notícies de l'IES

Semblava que era ahir quan es va inaugurar l'IES de Vidreres i aquest curs 1999-2000 es compleix el cinquè any i encara estem desitjant que comencin les obres del nou edifici.

Aquest curs hi ha un nou mòdul prefabricat (ja és l'onzè) i com a novetats: una nova Biblioteca (més àmplia, que permet una utilització dels alumnes que volen préstec de llibres així com una sala d'estudi i treball), una Aula de Música, més departaments i tutories per rebre als pares i un nou Laboratori d'Idiomes (finançat íntegrament per l'Associació de Mares i Pares d'Alumnes, la qual ha demostrat una gran sensibilitat i preocupació per millorar i augmentar la qualitat de l'ensenyament que reben els seus fills).

El Laboratori d'Idiomes està format per una xarxa d'àudio amb una unitat central integrada per: equip màster de so (amb amplificador monofònic, carnet A.A.C.C. amb memòries digitals i una platina HFI), un equip mesclador-transformador-distribuidor de so, un microcasc Roycan RC-1000, una placa de connexió d'elements opcionals, un sistema de comunicació de microfonia interactiva, seients dels alumnes amb equip de sonorització i auriculars estereofònics. Tota l'aula té una xarxa distribuïdora d'imatge i un sistema de megafonia exterior.

Malgrat ocupar un edifici provisional, l'IES de Vidreres comença a tenir un material pedagògic, escolar, tècnic i científic equiparable a qualsevol altre Institut d'obra. En aquest curs disposa de: 1 Laboratori de Física i Química, 1 Laboratori de Biologia, 1 aula de Tecnologia (ATESO), 1 aula d'Electrònica, 1 aula d'Informàtica, 1 Laboratori d'Idiomes, 1 aula de Música, 1 Biblioteca, 1 aula per a desdoblaments, 1 sala de professors, 17 aules per classes i 14 despatxos, minilaboratori de fotografia, departaments, psicopedagogia, tutories, consergeria, secretaria i direcció. En total el centre disposa de 27 aules i 14 despatxos.

I.E.S de Vidreres

Aula de música.

A la dreia, el nou mòdul.

Aula d'idiomes.

Biblioteca.

Dos guitarristes, dos Èxits

Alfons Castillo, professor de l'Escola de Música Municipal de Vidreres (EMMV), ha guanyat el concurs Èxit, organitzat per TV3 i Catalunya Ràdio. Ha estat amb el seu grup de rock *Cara B*. El procés de creació del CD gravat per aquesta formació ha estat a partir de la composició i arranjaments de l'Alfons de tot el contingut, tant pel que fa a la lletra com a la música. A més a més, l'Alfons fa de guitarrista i de cantant solista del grup.

El currículum de l'Alfons és molt ampli i no és casualitat que hagi assolit aquest triomf. Va començar com a músic de ball i ben aviat es va decantar per fer la seva pròpia música creant els grups *Triclinium* i *Zitzània* i col·laborant amb altres grups i artistes consolidats.

Actualment combina la docència a la nostra escola amb les actuacions amb *Cara B*, *Quarteto da Cinque*, *Los Nitros* i *Cancun Internacional* així com la feina d'estudi, tot aportant la seva guitarra a altres grups i artistes per a l'elaboració dels seus CD.

Per la seva part, Francesc Farrés, alumne de l'EMMV, ha superat les proves d'accés al conservatori oficial de música per tal de poder continuar el grau mig de la seva formació. Cal remarcar la dificultat d'aquestes proves, ja que s'ha de tenir en compte que només aconsegueixen superar-les un deu per cent dels aspirants, mentre que la resta són exclosos i es queden sense poder accedir al conservatori.

En Francesc és el segon alumne preparat per l'escola de música vidrerenca que supera aquestes proves; la primera va ser la Maria Ciuró, que ho va fer el curs passat en l'especialitat de piano. A més del que ha fet en Francesc, cal destacar l'esforç realitzat per tot el professorat que l'ha ajudat i li ha donat suport, en particular el professor de guitarra clàssica Joan Bas Massa.

Joan Castillo

Alfons Castillo, professor de guitarra elèctrica de l'Escola de Música Municipal de Vidreres.

Francesc Farrés, alumne de guitarra clàssica de l'EMMV.

Programació de Rialles pel darrer trimestre de l'any 1999

Rialles ha preparat tres espectacles per a la mainada i el jovent vidrerenc que es representaran a la Sala Municipal Casino la Unió el darrer trimestre de 1999.

Diumenge dia 10 d'octubre a 2/4 de 6 de la tarda

«La Princesa i el pèsol» - DREAMS TEATRE

L'acció de se situa a Normandia, on la reina convoca unes proves per tal de trobar la dona que es casarà amb el seu hereu, el príncep. Angi després que aquest i la seva cosina Luci es neguessin a contraure matrimoni, tal com en un principi, i d'acord amb la llei vigent, havia decidit la reina.

Diumenge dia 21 de novembre a 2/4 de 6 de la tarda

«Els follets i el sabater» - CENTRE DE TITELLES DE LLEIDA

En «Els follets i el sabater», la sort del sabater protagonista i la seva dona canvia de sobte gràcies als follets.

Diumenge dia 12 de desembre a 2/4 de 6 de la tarda

«Faules» - XIRRIQUITEULA TEATRE

Tres conegudes faules «La tortuga i la llebre», «La lletera» i «El pastor i les ovelles» es succeeixen en un edifici molt especial i entre uns veïns molt particulars.

L'Amagatall, una ludoteca

Una què?

Una ludoteca és un espai amb jocs, joguines i altres materials lúdics adequats amb els quals els infants poden jugar tot participant en la seva educació i socialització, que contribuiran a la seva formació com a persona.

Es tracta d'unes instal·lacions pensades, dissenyades i creades per tal que els nens i nenes d'un a sis anys puguin jugar en un ambient propici i adequat a la seva edat.

Mitjançant el joc, el nen pot satisfer els desitjos i fantasies que a la vida real sovint no pot aconseguir. D'aquesta manera el nen/a pot sentir-se autònom, independent de l'adult.

Entenem el joc com aquella activitat que produeix plaer pel simple fer de realitzar-la, que de forma majoritària s'emmarca en el camp de la imaginació i imitació de situacions que no són reals en aquell moment.

Què s'hi pot fer?

- Divertir-se, jugar i passar-ho bé desenvolupant la imaginació, ja sigui sol o amb els pares.
- Jugar amb jocs i materials adequats a les seves preferències.
- Pot fer amics amb qui jugar i un espai on trobar-se.

La ludoteca l'Amagatall s'ha inaugurat aquest estiu.

Què hi ha?

- Jocs de taula.
- Jocs d'imitació de la vida diària.
- Jocs d'habilitat.
- Jocs de competició.
- Etc.

La intenció ara és donar les gràcies a tots els infants que hi han passat, esperant que tinguin un bon record. Volem donar les gràcies també als pares per haver confiat en nosaltres i el suport que ens han donat.

L'Amagatall

A la festa de Mas Flassià no hi van faltar activitats per als més menuts.

Festa de Mas Flassià

Els dies 17 i 18 de juliol de 1999 es va celebrar la 6a Festa de Mas Flassià. Els diversos actes, jocs infantils, berenar, el tradicional sopar de germanor i els balls van fer gaudir tots els que van ser presents enguany en aquesta festa, tant els del propi barri com els que van voler afegir-s'hi.

La Comissió organitzadora agraeix la col·laboració dels veïns i de les cases comercials que fan possible la celebració d'aquesta festa.

Esperem tornar a trobar-nos el proper any.

La Comissió

Activitats de l'Agrupació Sardanista "Bella Dansa"

Amb la XVIIIa Nit de la Sardana, el passat 28 d'agost, ja hem celebrat 2/3 parts de les festes previstes per a l'any 1999, ja que n'hem programat nou i ja en portem sis de celebrades.

Per començar l'any 1999, el dia 3 de gener es va fer la Diada del Soci, el 7 de febrer la Festa de la Candelera i el 7 de març la Festa de Fi d'Hivern, totes tres celebrades al pavelló cobert, un lloc que en principi no semblava gaire adient per fer les ballades i que, en canvi, ha resultat el millor local que hem tingut fins ara.

Dins l'altra tercera part, ja a l'estiu, començarem el 24 de juny amb la Festa de Sant Joan, amb sardanes i ball popular, i tot i haver-hi altres activitats al poble, l'assistència va ser esplèndida. El dia 3 de juliol, a la Plaça Lluís Companys, es va fer la Via Nit d'Estiu i, finalment, tal com s'ha dit al principi, va arribar el nostre dissabte d'estiu per excel·lència amb la celebració de la Nit de la Sardana, el dia 28 d'agost. La Plaça de l'Església es va omplir per ballar les notes dels nostres compositors vidrerencs amb les dues cobles, la *Ciutat de Girona* i la *Bisbal Jove*.

Ara encara ens esperen altres tres festes culturals i sardanistes, les dues primeres coincidint amb el cap de setmana de celebració de la Festa Petita: el dissabte 13 de novembre amb un concert a càrrec de la cobla *Cadaqués* i el diumenge 14 amb la tradicional Castanyada amb la cobla *Foment*. Esperem que no ploqui i així ho podrem celebrar com sempre a la Plaça Lluís Companys. Després vindrà la Festa de Santa Llúcia, el dia 12 de desembre, altre cop amb sardanes i ball.

Heus ací les festes populars que any rere any pretenem que siguin amenes i agradables per a tothom, intentant anar variant, dins el possible, els conjunts musicals per ballar, a fi i efecte de donar la millor qualitat al nostre abast.

Aprofitem aquestes ratlles per agrair a tothom la seva col·laboració, a uns per assistir als actes, i als altres per ajudar-nos perquè tot surti bé. Fem extensiu aquest agraïment als comerciants, a l'Ajuntament, als col·laboradors dessinteressats, etc.

Agrupació Sardanista «Bella Dansa»

Tot acabant l'any Goethe... comença l'any Nietzsche

Després de la celebració de l'aniversari del naixement de Johann Wolfgang Goethe (Frankfurt amb Main, 1749 - Weimar, 1832), el proper any es commemora el centenari de la mort del filòsof Friedrich Nietzsche (Röcken, 1844 - Weimar, 1900). La influència d'aquests autors en l'àmbit de les lletres i del pensament occidentals és molt important; si Goethe esdevé la referència de diverses generacions de la literatura alemanya i europea -allò que la història de la literatura anomena *Goethezeit* (l'època de Goethe)-, el pensament filosòfic de Nietzsche tindrà una transcendència i influència sobre la filosofia del segle XX gairebé només comparable a la de Marx o Hegel.

Johann Wolfgang Goethe, el *Nationalpädagoge* (educador del sentiment nacional) alemany

El principi fonamental per a la perspectiva històrica del *Goethezeit* es troba de manera explícita en la tercera Crítica kantiana, «Crítica del Judici» («Kritik der Urteilskraft», 1790). En aquesta obra, Immanuel Kant (1724-1804) estableix una diferenciació que resulta absolutament fonamental per comprendre tota la filosofia i activitat artística posterior: al *judici determinant* («die bestimmende Urteil») li correspon delimitar l'objecte del coneixement -i, per tant, depèn de la constitució d'aquest objecte- mentre que el *judici reflexionant* («die reflectirende Urteil») proporciona la regla per pensar allò donat. Aquest últim tipus de judici, doncs, es refereix al subjecte i haurà de permetre la introducció de la noció de *finalitat* en la naturalesa: el simple conjunt de *fenòmens* esdevé un *tot* de l'experiència humana. Des d'aquest punt de vista i des d'aquesta recuperada noció de naturalesa, l'art pren una rellevància fonamental per a l'ésser humà: en l'obra d'art, l'home reuneix la llibertat i la natura, pot recrear la unitat subjecte-objecte. I d'entre totes les possibles, la poesia, per la seva pròpia constitució com a tal, haurà d'esdevenir la forma superior, és a dir, la forma més completa d'expressar aquesta unitat.

Tot i que realitza algunes incursions en el món específic de la filosofia i fins i tot de la ciència -cosa molt habitual en els prohoms de la cultura alemanya del darrer terç de segle XVIII i del primer del XIX-, la figura de Goethe s'ha de situar bàsicament en l'àmbit de la literatura. La incidència de «Els sofriments del jove Werther» («Leiden des jungen Werther», 1774) sobre el moviment del *Sturm und Drang* i sobre el romanticisme posterior és realment insòlita: des de la forma de vida, en la qual el suïcidi esdevé l'eix central de l'ànima romàntica, fins a simples qüestions de vestuari, els personatges de *Werther* es convertiran en arquetips d'aquest moviment. Més endavant, arran del seu viatge a Itàlia, de la seva profunda i fecunda relació intel·lectual amb Friedrich Schiller (1759-1805), i ja ficat en tasques polítiques i administratives des del seu

càrrec de Conseller (1775) o Primer Ministre (1782) de Weimar, les principals obres de Goethe tendeixen a desvincular-se -i a abandonar radicalment- el moviment romàntic i s'inscriuen en el corrent classicista posterior. D'aquesta segona època són algunes de les seves grans obres: «Iphigenie in Tauris» (1787), «Torquato Tasso» (1790), «Wilhelm Meister Lehrjahre» (1795), o «Hermann und Dorothea» (1798). Finalment, coincidint amb la mort de Schiller, Goethe tendeix a abandonar el classicisme per instal·lar-se en el simbolisme; d'aquest període caldrà destacar «Wilhelm Meister Wanderjahre» (1821-1829) i sobretot la publicació de «Faust», la seva gran obra iniciada més de mig segle abans, la primera part de la qual s'edita l'any 1808 i la segona l'any 1832. També correspon a aquesta darrera etapa de la vida de Goethe l'aproximació a la filosofia de la naturalesa i la seva famosa «Teoria dels colors» («Zur Farbenlehre», 1810) on el nostre autor argumenta contra la fonamentació newtoniana dels colors; teoria que donarà per bona, entre d'altres, Arthur Schopenhauer (1788-1860), una de les referències filosòfiques de Nietzsche.

Friedrich Nietzsche: la filosofia de la vida

En la filosofia de Nietzsche es condensa el sentiment de crisi de final del segle; així, el nihilisme s'haurà d'entendre com una resposta a la desaparició de la universalitat en els valors occidentals, i Nietzsche com el primer en diagnosticar aquest fet: les ciències contemporànies anuncien l'eliminació de la metafísica en tant que sistema formatiu de l'univers, però no disposen d'alternatives per fer sostenible l'existència humana. En aquest context, Nietzsche *filosofa amb el martell*, esdevé el gran crític de la moral, de la cultura, del cristianisme i de la ciència.

La publicació de «El naixement de la tragèdia» («Die Geburt der Tragödie aus dem Geist der Musik», 1872) produeix una gran commoció en el món acadèmic alemany. Per una banda, Nietzsche reclama una doble arrel per a la cultura clàssica grega i, per altra, denuncia el seu trencament. Segons això, el món grec es fonamenta sobre un component racional, representat pel déu Apol·lo, i un component passional que simbolitza el déu Dionís; allò racional esdevé l'autolimitació de l'individu, l'equilibri, l'ordre i la forma, mentre que la part passional és expressió i èxtasi, superació de la individualitat. En la tragèdia, afirma Nietzsche, ambdues arrels es troben perfectament unides, però, tanmateix, es produeix una eliminació progressiva de l'element musical -dionisiac- en benefici de la mera paraula -el *logos*, l'element apol·lini- que s'acaba condensant en la filosofia socràtica. Tot reclamant aquest primer origen, Nietzsche inaugura també l'*esteticisme*: l'art esdevé l'expressió de la vida i només en el joc estètic es pot fer sostenible la passió i el sofriment de l'ésser humà. Cal

Friedrich Nietzsche segons un dibuix de J. Philipp.

Johann Wolfgang Goethe en una pintura de J. H. W. Tischbein (Goethemuseum, Frankfurt).

eliminar la ciència i la moral com a referents, només en l'activitat artística és possible una autèntica activitat metafísica.

La crítica a la ciència positivista es mostra com a element comú per a una segona etapa del pensament filosòfic del nostre autor. A «La gaia ciència» («Die fröhliche Wissenschaft», 1882) i a «Humà, massa humà» («Menschliches, Allzumenschliches», 1878) desenvolupa el *perspectivisme* com a principal element teòric contra el positivisme dominant: tota temptativa d'establir correspondències entre el concepte científic i la realitat és mera ficció, ja que qualsevol concepte és l'intent d'identificar allò que mai no resulta idèntic, la realitat és, per tant, allò constantment en moviment, allò inabastable a partir del qual només és legítim construir ficcions i metàfores. Aquest és el sentit del nihilisme, afirmar que tota representació de la realitat és fictícia, que no hi ha cap punt metafísic estable a partir del qual s'estableixi una condició ferma de la realitat humana, que res té un valor absolut i universal. I aquest és el sentit de l'esteticisme: com que tot és ficció i metàfora -sobretot el concepte científic que, a més a més, vol violentar i deformar la realitat- aleshores únicament allò que se sap a si mateix metàfora i ficció pot copsar veritablement la realitat, això és, l'art.

El tercer element fonamental per a la filosofia nietzschiana, que es correspon amb una etapa de la seva producció, no és altra cosa que una conclusió de les tesis nihilistes anteriors. L'home no pot fer res més que autoafirmar-se com a voluntat de poder, és a dir, produir tot un món des de la seva pròpia voluntat. «Així parla Zarathustra» («Also sprach Zarathustra», 1883), «Més enllà del bé i del mal» («Jenseits von Gut und Böse», 1886) i «La genealogia de la moral» («Zur Genealogie der Moral», 1887) configuren les principals obres d'aquest període, on s'exposa la controvertida tesi del *superhome*. Tota estructura metafísica o moral intenta evitar l'autoafirmació de

la vida i la creació de valors propis des del no-res, per tant, el cristianisme esdevé també la forma principal de subjugació que el superhome ha de superar. La moral, com qualsevol altre tipus d'estructura metafísica, no és, segons Nietzsche, altra cosa que una forma d'opressió del dèbil contra el fort, de l'esclau contra l'amo; però no de l'amo socioeconòmicament parlant, sinó existencialment: serà amo aquell qui ho és de si mateix, de la pròpia individualitat, i serà esclau aquell qui fa dependre la seva existència de qualsevol forma abstracta més enllà de si mateix. L'home serà superhome en tant que aconseguixi abstenir-se de qualsevol mena de transcendències i dels valors de la cultura tradicional per autoafirmar-se lliurement. I això significa una individualitat sense dependències altruistes, sense males consciències, sense normalitats alienes al mateix individu... en altres paraules, la *mort de déu* com a símbol de la llibertat de l'ésser humà.

El nihilisme esdevé un element positiu quan s'entén en relació al superhome. Aquest és superhome en tant que ha acceptat un món sense cap mena de sentit en si mateix i en tant que s'entén a ell mateix com a únic creador de sentit pel món des de l'afirmació de la precarietat de la pròpia existència. Res més lluny de les interpretacions esbiaixades i terriblement absurdes de la filosofia de Nietzsche amb tesis antisemites o nacionalsocialistes. Com en el cas celeberrim de Hegel, fatalment i erròniament lligat amb formes polítiques totalitaristes, qualsevol lectura intel·ligent de Nietzsche pot portar-nos a una crítica respecte als seus principis filosòfics i a llurs conseqüències, però mai no pot portar a niceses que els resulten completament alienes.

Sense cap mena de dubtes, aquest és un dels deutes que caldrà saldar amb Nietzsche. Ni que sigui cent anys després de la seva mort.

Xavier Bou Mas

La plaça Lluís Companys

La plaça Lluís Companys és un espai físic que gairebé passa desapercebut quan hi passeges o hi circules amb cotxe, no té cap característica que la distingeixi o la faci mereixedora d'una especial atenció, però un dia a l'any aquesta plaça es vesteix de festa, l'esdeveniment més singular del poble té lloc allà. Un munt de peroles bullen hores i hores, un munt de persones es troben i retroben al voltant de la plaça. Tothom que ha viscut en algun moment de la seva vida a Vidreres sap que el Ranxo és l'autèntica festa d'aquest poble.

A l'hora de remenar el calaix de la memòria familiar sempre surten una sèrie de fotos antigues, la de l'avi i l'àvia, la de quan eres un nadó, la del carrer on vius amb la meitat de les cases d'avui, els carrers sense asfaltar i al mig d'elles sempre n'apareix una o altra del Ranxo. De diferents èpoques; una dels vuitanta, l'altra dels seixanta i així fins arribar als anys vint. En un programa de festes d'aquests que es fan dos cops l'any al poble sortí una foto del Ranxo dels anys trenta, a la paret de la plaça hi havia enganxats cartells electorals que recomanaven el vot per al Front Popular, som al febrer del 36. Aquesta és l'època daurada del personatge que ha cedit el seu nom a aquesta plaça, un president de la Generalitat ajusticiat en l'època de la foscor feixista, l'únic president elegit democràticament a Europa que fou condemnat a mort en temps de la Segona Guerra Mundial. Així neix el mite del president màrtir, però al cor del mite, recordem-hi l'home.

El recordarem fent servir els mots de Carles Pi Sunyer, «*Companys desorientava i enganyava. Com el seu cos. Aparentment feble, com probablement ho era, quan el posava a prova responia com els forts. També l'esperit sovint semblava vacil·lar, canviar de camí, fer marrades, estar sotmès a diverses influències; però finalment seguia endavant, recollint allò que creia útil i assimilant-ho, donant-li forma pròpia. Aquesta actitud se li havia desenrotllat sobretot en els darrers anys de la seva vida*».

«*Companys començà la seva carrera política representant l'ala social del republicanisme català. Caigut el règim de Primo de Rivera els nous horitzons que s'obrien a l'emperança i segurament el contacte amb Francesc Macià intensificaren el fons de catalanitat que de sempre portava dins*».

Com era aquesta època en què visqué el president? Tal com recorda l'historiador Josep Termes, una Catalunya brillant fou la dels primers trenta anys del segle XX, on es va vertebrar una esquerra nova amb enormes dificultats, que comparteix amb els vells republicans radicals la idea d'una revolució democràtica, republicana a Catalunya.

Si tota època té els seus personatges, aquesta té tres tenors destacats: el mateix Companys, Francesc Layret i Salvador Seguí (el Noi del Sucre).

Aquesta esquerra realitzà diversos intents de fer confluïr tota la riquesa política i ideològica continguda en la diversitat de centres, casals republicans i centres catalanistes dispersos arreu de Catalunya en un tronc únic però no fou possible, el que s'hi acostà més fou l'UFNR després de la Setmana Tràgica

(1909), però el pacte amb els lerrouixistes del 1914 va fer que s'enfonsessin.

Companys, Layret i Seguí sovint compartien militància. A partir de 1917 s'impliquen amb els sindicalistes de la CNT, és així com entrem als anys 20, una època on el pistolisme és el rei del carrer. El novembre del 20 empresonen els sindicalistes Companys, Seguí, Barrera, Viadiu..., quan Layret s'encarrega de la seva defensa és assassinat. Al cap de 15 anys, un altre cop empresonat, Companys escriu: «*Germans meus de Catalunya, recordeu-vos-en. D'aquí a pocs dies es compliran anys de l'atemptat infame i heu d'anar al cementiri a disposar flors a la tomba del gloriós precursor. Perquè Layret fou un nacionalista convençut i un republicà íntegre. Aquest any jo no hi podré acudir. Fou el mestre, el meu germà, el meu cap. M'estimà tant que sento remordiment per no merèixer-ho. Porteu-li un ramell per mi, gravant-hi el meu nom. I no oblideu que al pis de dalt, a la mida immediata superior, es troba la tomba de Salvador Seguí. Reposen un molt a prop de l'altre*».

D'aquells tres personatges, dos moriren violentament als anys 20, i el mateix Companys s'escapà d'un atemptat a la mateixa època.

No fou fins la creació d'Esquerra Republicana de Catalunya, el 1913, que l'esquerra catalana acabà esdevenint un projecte guanyador. Companys, Tarradellas, Torres, Macià... fundaren aquest partit que, a part de voler el canvi, podia abraçar una extensa gamma social i dotar-se d'un programa suficientment integrador -el que en definitiva li corresponia com a front interclassista i populista- per poder acollir, en el seu si, des de gent que pertanyia a la classe obrera i la pagesia rabassaire, fins a burgesos com Pere Coromines o Josep Sunyol; des de separatistes com Dencàs i els seus seguidors, fins a «hispanistes d'esquerres». Tot això dins un programa nacionalista, republicà, reformista i fins i tot socialitzant.

És aquesta ERC, que amb alts i baixos, és la protagonista de la Catalunya Republicana. Lluís Companys, en el seu discurs al Parlament tot just elegit president per primer cop diu: «*...l'únic que tinc, que és la meua vida, joestic disposat a sacrificar-lo per Catalunya, per la República i per la llibertat*». Menys de set anys després així fou.

Lluís Nicolau d'Oliver va escriure: «*...de tota la trajectòria de Lluís Companys una sola imatge, punyent, inesborrable, restarà a la memòria del nostre poble: la d'un home que a frec de la seixantena, grisos els cabells, brillants els ulls que no s'ha deixat embenar, descalç per tal d'aferrar els peus a la terra pairal, cau afusellat a Montjuïc cridant -com un darrer clam d'amor, d'esperança i de fer- «Visca Catalunya!». I aquest home que mor així, regant amb la seva sang la terra catalana, és el president de la Generalitat de Catalunya -i l'afusellen precisament per això, perquè és el president de la Generalitat de Catalunya*».

Membres del Club Esportiu les Rabasses de Vidreres participants a la prova contrarellotge de l'Open Fiat.

Club Esportiu les Rabasses de Vidreres

Els esports de risc, i dintre d'aquests la pràctica de BTT, creen situacions que ens són desconegudes i ens inquieten, com ara baixades sobtades en terrenys complicats o l'aparició d'obstacles imprevisibles només superables per uns bons reflexos i per una experiència basada en moltes hores damunt la bicicleta en camins difícils.

Tots aquests ingredients són perfectes per seduir els amants de les emocions que mai no han d'oblidar la seva pròpia vulnerabilitat.

Assumir un risc, assumir la responsabilitat en les pròpies capacitats, i la possibilitat d'aconseguir més sensacions mitjançant l'aprofitament de petits badalls de llibertat, sotmetent les pròpies aptituds als capricis de la natura que ens trobem al llarg d'un recorregut, pot nodrir-nos amb una sèrie d'elements per apropar-nos a una nova dimensió en la nostra manera de ser i de pensar.

Així doncs, el bon afeccionat a recórrer muntanyes sap prou bé que cada cop que aconsegueix un fita en veu una altra que sembla més suggeridora, des d'on s'endevina un paisatge encara millor i que el seu interior l'empeny a assolir-lo.

A l'hora d'escollir un itinerari ningú no dubta que ha de reunir una sèrie de requisits perquè acompleixi la seva tasca principal: sentir el plaer de moure's en un paisatge de gran bellesa que ens convidi a la comunió amb la natura. Això es pot fer malgrat el fort impacte ambiental d'algunes zones generat per accions humanes egoistes que han degradat part d'aquesta riquesa que ens envolta.

Ningú no dubta tampoc de la seva relació amb l'entorn ni del fet que a tots ens agrada trobar el que revaloritzi més les nostres condicions físiques.

Catalunya és un país amb una alta concentració de ciclistes. Això es veu afavorit per l'escenari d'aquest esport en el qual el ciclista utilitza una acurada tècnica i una bona capacitat física centrada en el desig d'esportaneïtat i superació d'un mateix.

La competició s'integra dins l'espectacle natural on tots aquests elements hi entren en acció. També és cert que les condicions ambientals influeixen molt en aquest es-

Els membres del Club han continuat fent un bon paper en les proves en què han participat darrerament.

port. Així per exemple hi ha dies en què les altes temperatures inherents a l'estiu fan les curses insuportables. La xafogor empeny a estar amarats de suor, amb el maillot enganxat al cos i una patina d'humitat que corca la voluntat de continuar.

En aquest final de temporada encara queden campionats importants com l'Open Tàctic, mentre que altres ja han acabat.

Així, com cada any, i fidels a la cita anual amb el Trofeu Caixa Girona de BTT, els nostres corredors han assolit els següents resultats:

Dels 495 corredors que han participat en aquesta competició cal ressaltar el 2n lloc en Màster 40 d'Agustín León i el 13è en Sub 23 d'Àngel Guich. Altres resultats interessants són el 25è lloc de Joan Massó i el 31è lloc de Lluís Julià en Màster 30. I, finalment, la participació de Carles Fernández, Joan Grimal, David Artau i Xavier Babot.

Una altra prova destacable ha estat la cursa popular de Cassà en què l'Àngel Guich va quedar 1r i en Lluís Julià 3r en les seves respectives categories.

Per acabar, cal esmentar en Salvador Torroella per la seva participació en la cursa de fons disputada a Sant Joan de l'Erm (Alt Urgell) en la qual va aconseguir acabar dintre dels 30 primers. ■

C.E. Les Rabasses

Club de Tennis Vidreres

Participants al stage del Club de Tennis Vidreres.

Aquest any, com en exercicis anteriors, s'ha fet un *stage* de sis setmanes en les quals els participants, durant quatre hores diàries, han pogut gaudir de la companyia de tres monitors amb els quals han fet tennis, futbol sala i jocs diversos, així com també piscina, al final del matí.

En aquests dies han passat per l'*stage* un total de trenta nens, la qual cosa ens demostra la bona acceptació que té i que cada any va en augment. Malgrat tot, aquest

èxit d'assistència té un punt fosc, ja que pocs dels participants nous continuen després de l'estiu.

El Club de Tennis Vidreres participa en totes les competicions per equips oficials de la Federació Catalana de Tennis d'àmbit provincial, des d'alevins fins a veterans de més de 35 anys. ■

La Junta

Escola de Bàsquet 9 Caulès

Vidrerenca i vidrerenques, després d'una moguda Festa Major, tothom torna a la seva activitat habitual i, per tant, el C.B. Nou Caulès torna a començar una nova campanya.

De fet, l'Escola no ha deixat de tenir activitat, ja que durant aquest estiu s'ha treballat molt per tenir-ho tot a punt per a la nova temporada. A més, en Ricard, la Bàrbara, l'Andreu, l'Enric i l'Albert s'han tret el títol d'entrenador d'equips base de la Federació Catalana de Bàsquet.

A aquest fet cal afegir la tasca d'incorporar com a nous monitors de l'Escola dos dels millors jugadors de les comarques gironines: en Xavier Regincós i en Joel Scira, ambdós jugadors de 1a. Nacional i amb gran experiència en la formació de jugadors. Afegint-se a l'escola contribueixen a augmentar el nivell tant dels jugadors com dels recent formats entrenadors.

L'Escola de Bàsquet enceta el segon any de la seva existència, arribant ja a la vuitantena de nens i nenes que volen aprendre-hi a jugar a bàsquet.

Aquesta temporada es posen en pràctica els projectes

que portem treballant des de l'any passat. S'han federat els equips inferiors, així doncs, ara comptem amb dos equips premini, dos equips mini, i amb els més menudets que formen part del que anomenem Escola de Bàsquet.

Estem entusiasmats amb l'acceptació que ha tingut l'escola, i molt orgullosos de ser cada dia més i més persones vinculades a aquest esport.

Aquest any també debuta l'equip sènior femení que, amb molt il·lusió, va començar a preparar-se l'any passat per tal d'afrontar perfectament la molt competitiva lliga que els espera aquesta temporada.

Pel que fa al sènior masculí, després d'alguna baixa, segueix el mateix bloc, reforçat per jugadors nous que donaran més consistència al seu joc.

Així doncs, comença una nova temporada, carregada d'il·lusions i projectes, i amb l'objectiu de consolidar el bàsquet de base a Vidreres. ■

E.B. 9 Caulès

La pluja desllueix la XVI Marxa Cicloturista

La 16a edició de la Marxa Cicloturista Vila de Vidreres, que es va celebrar el 19 de setembre, va estar a punt de suspendre's per culpa de la pluja, que va començar a caure a primera hora del matí. Aquest factor va fer que la participació hagi estat la més minsa dels 16 anys que es porta organitzant aquesta marxa. De totes maneres, 51 corredors varen fer el recorregut de 95 quilòmetres fins a Sant Hilari.

Cal destacar que per quart any consecutiu el C.C. Guixols va ser el club amb més participants. El corredor més jove fou l'Albert Sausa, de 16 anys i del Baix Ter de Torroella, i el més gran en Fermi Planas, nascut l'any 37 i del Guixols; mentre que el participant de més lluny va ser en Hench Lutzi, d'Alemanya. ■

C.C Vidreres

Alguns dels nens que participaren en la cursa popular de la Festa Major (Foto: Manel Barranco).

Nova edició de la cursa infantil Copa Generalitat de ciclisme

La VI cursa Copa Generalitat de ciclisme infantil, organitzada pel C.C.Vidrerres dintre dels programes de la Festa Major, es va disputar en el circuit urbà Mas Flassià Can Moragues i va tenir un clar domini dels clubs de les comarques gironines. Blanenc, Palafrugell i Olot varen dominar la prova.

Aquestes curses de promoció s'organitzen conjuntament amb clubs de Barcelona i hi participen

corredors federats d'ambdues demarcacions. A la prova de Vidrerres varen participar corredors de Platja d'Aro, Blanes, Olot i Palafrugell i dels clubs barcelonins Palomillas, Valo-Vilanova, Buen Pastor, La Florida, Sant Boi i Lluçanès.

Al finalitzar la cursa, es varen dur a terme dues proves populars per a nens i nenes de Vidrerres no federats. ■

C.C Vidrerres

Club Escola de Futbol Vidrerrenca

La Junta de l'Escola de Futbol Vidrerrenca vol fer arribar a tots els socis i simpatitzants la situació de com ha quedat aquesta entitat després d'haver decidit, en una assemblea extraordinària celebrada el mes de juny passat, intentar confeccionar un equip de futbol que competís en la categoria de Tercera Regional.

Aquest fet també es va posar en coneixement dels socis del C.F.Vidrerres en el transcurs de l'assemblea celebrada també el passat mes de juny, en la qual es va acordar la desaparició de l'entitat esportiva C.F.Vidrerres i la creació d'un nou equip de Tercera Regional amb el nom de Club Escola de Futbol Vidrerrenca.

Així doncs, després d'un treball de dies per tal de confeccionar una plantilla coherent, formada bàsicament per jugadors del poble, sorgits de l'escola i dels equips base del Club de Futbol Vidrerres, hem aconseguit formar un equip que defensarà els colors del Club Escola de Futbol Vidrerrenca durant la temporada 1999-2000 en la categoria de Tercera Regional.

D'altra banda, us volem donar a conèixer el

deteriorament i la deixadesa que hi ha a la zona esportiva del camp de futbol d'uns anys ençà, fet que està provocant un fort desencís per part d'aquesta Junta, dels pares, dels entrenadors, dels jugadors i de tothom que d'alguna manera o altra utilitza aquest recinte.

Els problemes més greus són:

- 1.- La manca d'higiene que hi ha en els vestidors.
- 2.- El mal funcionament i organització de la zona esportiva.
- 3.- El fet que els serveis públics encara no s'hagin estrenat després d'un any de funcionament.
- 4.- La manca de manteniment de la tanca que envolta el camp.
- 5.- La necessitat que hi ha d'un altre camp de futbol per entrenar.
- 6.- El poc suport i informació que rebem per part de l'Ajuntament per solventar tots aquests problemes que creiem que són bàsics i primordials per tirar endavant el futbol base a Vidrerres. ■

C.E.F. Vidrerrenca

Peculiaritats britàniques

La meua estada a Anglaterra fou una mica més que un viatge. Nou mesos permeten viure moltes anècdotes, conèixer molts llocs, molta gent i fer-se una idea força precisa de la seva cultura i les seves tradicions.

Algunes singularitats

Quan fa un temps que ets al Regne Unit t'adones que es diferencia de l'Europa continental en diversos aspectes i que els britànics estan orgullosos de les divergències que els allunyen de nosaltres. Allà la gent pesa, per exemple, 160 lliures i amida la distància en *inches* (polzades), *feet* (peus) o milles. Res de sistema mètric. I ni pensar en conduir per la dreta, és la resta del món la que circula al revés!

El seu passat gloriós i l'estreta relació, encara avui, amb els Estats Units, antiga colònia seva, sembla que permet als anglesos mirar Europa amb superioritat. Saben que no poden quedar-se molt enrere en la construcció europea, però no volen ser un més del ramat; ells han liderat el planeta més temps que ningú, pensen, i encara els sembla que Bill Clinton els ha de demanar permís per bombardejar Irak o intervenir a qualsevol altre lloc. Però deixem-nos de política internacional i tornem a les particularitats dels britànics.

Els costums i el clima

Durant el temps viscut allà, he descobert que el respecte per la tradició i les maneres és bàsica per entendre el pensament anglès: els costums i les formes imperen arreu d'una manera espectacular. Si et trobes de cara amb algú al creuar una porta pots apostar que et deixarà passar, ja sigui un marrec o un adult, i qualsevol persona es disculparà diverses vegades si xoqueu en un carrer transitat. Això no implica que la gent sigui agradable; les persones són generalment lancades i poden arribar a resultar esquerpes.

S'ha d'admetre que no passa el mateix a tot arreu. El grau d'amabilitat és molt diferent entre els poblets i les grans ciutats, però també varia segons el país. No és el mateix Escòcia que Gal·les, ni Anglaterra que Irlanda. Els escocesos solen ser els més simpàtics: encara que quasi no entenguis el que diuen (tenen un accent molt tancat), notes que la gent és més afable. Podríem dir que els

El cercle de Pedres de Stonehenge.

La Torre de Londres (on hi ha les Joies de la Corona).

YORK

Alguns monuments de York.

Mapa de la zona central del Metro de Londres.

Navegant pel llac Windermere, el més gran d'Anglaterra.

gal·lesos o els irlandesos són una mica més freds, però no tant com els anglesos. Són moltes les persones que relacionen el clima amb la manera de ser de la gent, i jo sóc una d'elles. Estar durant mesos sense veure ni una mica el sol influeix en el caràcter més del que ens podem pensar si no ho hem viscut. He comprovat aquestes teories d'estar per casa i sovint s'aproximen a la realitat.

Els monuments

Cadascun dels països que componen el Regne Unit està sembrat de monuments interessants. Entre l'abundant vegetació que permet el clima trist podem trobar centenars, potser milers, de castells, mansions i palaus perfectament conservats. D'entre els molts que vaig visitar, potser em quedaria amb el castell de Warwick, una fortalesa que es va anar convertint en palau a mesura que les guerres medievals deixaven pas al luxe victorià.

Si ens hi poséssim, no acabariem mai de citar grans construccions com l'Abadia de Westminster i el Big Ben, el castell d'Edimburg, la Torre de Londres o els *colleges* d'Oxford. De poblacions com York, Cambridge o Bath, on no impressiona un edifici en concret sinó que el conjunt en general és el que val la pena.

Museus

N'hi ha molts i de tot tipus. Entre els més entretinguts hi ha el Museu Escocès del Whisky o el de figures de cera de Madame Tussaud. Però no podem acabar sense mencionar els més meravellosos del món -que curiosament són gratuïts-: la National Gallery, on hi ha centenars de quadres imprescindibles, i el British Museum, un cúmul inabarcable de grans obres, espoliades d'arreu del món durant els segles d'esplendor anglès.

Nous temps

Es fàcil pensar, llegint això de la serietat, el respecte i els monuments, que en alguns aspectes la societat britànica estigui una mica més lligada al passat que la nostra, però la consideració per la pròpia història no els impedeix caminar cap al futur, segurament algun pas més endavant del que nosaltres fem aquí.

Els boscos frondosos i les interminables valls són paradisos de tranquil·litat que contrasten amb el vertigen de les ciutats. Anglaterra és molt més que una grapada de cases velles i restes del passat. El Metro de Londres, per exemple, el primer del món, és avui un prodigi de modernitat.

Les grans ciutats són una barreja de gent, maneres i formes de totes procedències. Els museus, els teatres i els espectacles fan de la capital anglesa un dels centres neuràlgics de la cultura mundial, i la riquesa del mestissatge es respira a cada racó de la immensa metròpoli.

Tractar amb persones de tots els continents fa que t'adonis que hi ha moltes maneres de veure les coses, que mai no són blanques o negres. I Londres és un dels millors llocs per descobrir-ho.

Arnau Gutiérrez Camps

El Castell de Leeds.

Celebració del cap d'any xinès a Chinatown, Londres.

Hampton Court Palace.

La Junta de les comarques gironines de l'AECC

L'Associació Espanyola contra el Càncer (AECC) és una institució de caràcter benèfic, sense ànim de lucre, declarada d'utilitat i d'interès públic. El seu objectiu general és atendre les necessitats psico-socials que es generen a partir d'un diagnòstic de càncer.

Entre molts altres serveis, l'AECC ha desenvolupat un projecte d'atenció domiciliària per atendre el malalt terminal, que cobrirà les comarques del Gironès i del Pla de l'Estany. El projecte UMAD (Unitat d'Atenció Domiciliària) ha nascut d'un acord-marc de col·laboració entre l'AECC i l'IAS, signat el passat mes d'abril. El seu objectiu és l'atenció integral, coordinada i gratuïta a tots els malalts afectats d'una malaltia oncològica en fase terminal, en el seu domicili, i atesos per un equip multidisciplinari integrat per una metgessa, una ATS, un psicòleg, voluntaris i diversos assistents que s'introduiran segons les necessitats. La UMAD està en coordinació amb l'Atenció Primària i amb la Unitat de Cures Pal·liatives de l'Hospital de Santa Caterina.

La filosofia de la UMAD es basa en la coordinació entre nivells assistencials, la informació als professionals en contacte amb el malalt, l'educació dels cuidadors i la comunicació amb el pacient-família.

Dins l'equip de treball de la UMAD, un dels eixos fonamentals és la figura del voluntari. El voluntari de l'AECC ofereix la seva disponibilitat per al malalt i la seva família, servint de suport i companyia per a ells. Després d'una formació acurada a càrrec de l'AECC, el voluntari rep una informació específica per a la tasca que ha de desenvolupar, al mateix temps que se li proporciona l'oportunitat de compartir les seves experiències amb l'equip interdisciplinari al qual s'integra.

Periòdicament, l'AECC ofereix cursos de formació destinats a aquelles persones que desitgen iniciar un voluntariat social amb el malalt oncològic i les seves famílies. Des d'aquí, volem fer una crida molt especial a tota la població de Quart d'Onyar perquè s'animi a realitzar aquesta tasca social en benefici dels afectats de càncer. El mes de gener de 1999 es va realitzar un curs de formació a Girona, impartit per professionals i totalment gratuït, i se'n faran més. El nostre desig és implicar a la vostra població en la lluita contra el càncer, integrant-la en els diferents projectes de l'AECC.

Com a entitat de caràcter benèfic, l'AECC obté recursos a través de donatius, socis, loteries, etc. Tots aquests diners van destinats a l'ajuda al malalt i la seva família. De cada 100 pessetes que es recapten a les comarques gironines, un 66% es destina a l'ajuda directa al malalt de càncer, a través de diversos departaments i programes (ajudes socials, Departament de psicologia, Departament de voluntariat...). Del 34% restant, un 10% es reserva per a

programes de prevenció primària, informació i educació sanitària; un 10% per a l'obtenció de recursos i promoció; i el 14% restant es destina a l'administració general i dotació de l'AECC (manteniment, assegurances, transports, lloguers, subministres,...).

A les poblacions de les nostres comarques, tots els recursos que ofereix l'AECC i tota la informació es transmet a través de la figura del/a President/a Local designat/da en cadascuna de les poblacions gironines.

Desitgem que qualsevol persona que estigui interessada en el treball contra el càncer ens conegui i pugui col·laborar. Entre tots, podem fer molt perquè una situació tan difícil com és el diagnòstic d'un càncer no es visqui en la solitud i en la desesperança.

Per més informació:

Telèfons: 972-20 13 06 i 972-22 00 29

Fax: 972-22 63 04

Email: acancer@intercom.es

També podeu posar-vos en contacte amb el President/a de l'assemblea local del vostre municipi, si és que n'hi ha, ja que, de moment, els pobles de la comarca de la Selva que compten amb aquesta figura són els següents: Blanes (Maria Serra, Tel. 972-333481), Breda (Emília Ballach, 972-870753), Caldes de Malavella (Rosa Vaillosera, 972-472257), Hostalric (Maria Nicolau, 972-864199), Lloret de Mar (M. Cara Pagespetit, 972-364122), Maçanet de la Selva (Dolors Aragay, 972-858183), Sant Feliu de Buixalleu (M. Carme Casanova, 972-864105), Sant Hilari Sacalm (Josefa Porta, 972-868024), Santa Coloma de Farners (Carme Company, 972-840378), Sils (Jaume Pastells, 972-165005), Tossa de Mar (Victòria Marc, 972-340477) i Vidreres (M. Carme Jansana, 972-850307).

Per valorar la importància de l'existència de la figura del President/a, només cal tenir en compte que aquests municipis de la Selva que en tenen han passat de recollir 2.994.786 pessetes l'any 1996 a recollir-ne 6.366.862 pessetes l'any 1998.

A.E.C.C de Vidreres

Fe d'errades

Entre alguna altra, en el número 6 de la revista EL RECLAR, es van produir dues errades totalment alienes a la nostra voluntat. La primera es localitza a la pàgina 13, on es van reproduir un seguit de fotografies però no el nom de la seva autora, que no és altra que la Jessica Rando. L'altra errada es detecta a la fotografia de la Festa Major de Vidreres publicada a la darrera plana, ja que, a més de no indicar que és un acte que correspon a principis de segle, s'assenyala per error que la instantània pertany a l'arxiu de Ramon Garriga quan és de la col·lecció de l'Elena Babot.

Pradas, 5 agosto 1940

Mi querido Sr. Ramos,

En contestación a su carta sólo puedo decirle, después de haberme cerciorado del asunto, que es un hecho el interés del gobierno de México en recibir allá a los refugiados españoles y que al efecto se están realizando gestiones entre los gobiernos y entidades de quienes depende un posible arreglo.

Dada la importancia de la empresa y aún suponiendo que se allanen todas las dificultades, no hay que esperar una pronta realización.

Yo no estoy en contacto directo con ninguna personalidad que intervenga en ello, pero si más adelante Vd. me escribe y yo pudiera darle algún detalle interesante lo haría con mucho gusto.

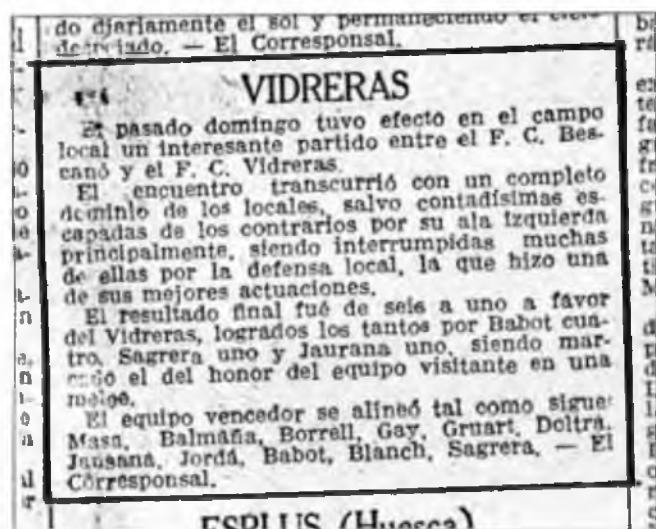
Le saluda atentamente su affmo.

Pablo Casals
103, Route nationale
Prades
(Pyr. Or.)

Nota: Reproducció d'una carta enviada l'agost de 1940 per Pau Casals al Sr. Adolfo Ramos, que havia estat membre de la seva orquestra i li havia escrit una missiva interessant-se per la possibilitat d'anar a Mèxic per continuar desenvolupant la seva activitat com a músic.

Traducció de la crònica d'un partit del FC Vidreres, publicada per La Vanguardia el dijous 31 de gener de 1929 - Vidreres

Diumenge passat va tenir lloc en el camp local un interessant partit entre el FC Besançon i el FC Vidreres.

L'encontre va transcórrer amb un complet domini dels locals, excepte comptadíssimes escapades dels contraris per la seva banda esquerra, principalment, essent interrompudes moltes d'elles per la defensa local, que va fer una de les seves millors actuacions.

El resultat final va ser de sis a un a favor del Vidreres, aconseguint els gols Babot (4), Sagrera (1) i Jansana (1), essent marcat el de l'honor de l'equip visitant en una *melée*.

L'alineació de l'equip vencedor fou la següent: Mas, Balmaña, Borrell, Gay, Gruart, Doltra, Jansana, Jordà, Babot, Blanch i Sagrera.

El Corresponsal
Informació facilitada per Lluís Capallera

Gastronomia

És fàcil de dir, però ja ens costarà més d'acceptar el que s'ha volgut afirmar: «la gastronomia és la disfressa cultural de la nostra necrofilia».

Realment, costa de pensar que la sofisticació d'un acte que realitzem, com aquell qui diu automàticament, més de tres vegades al dia en la majoria dels casos (almenys en el nostre país), pugui amagar un fet que sembla més que res una *boutade*. Perquè, habitualment, quan hom diu *gastronomia*, pensa en els grans plats de la cuina internacional.

Aturem-nos-hi un moment, però. L'afirmació no té res més que la senzillesa de les grans veritats irrefutables. Mengem, ergo, existim (bé, podem deixar de banda els grans místics i, actualment, les anorèxies -altra gran pesta dels temps en què ens ha tocat viure-)... I, què mengem? Cadàvers, certament.

La gastronomia, doncs, vista des d'un angle -n'hi ha molts d'altres- jo diria que primordial, primigeni, és l'art de disfressar-nos la realitat més cruel però més certa. Hem de matar per viure.

Hi ha un fet que a mi m'agrada molt de ressaltar i que em duu a reflexions profundes sobre la condició dels temps que ens ha tocat de viure i és, precisament, aquesta relació entre l'humà, el que menja i el que fa per menjar.

No cal dir que la civilització occidental és essencialment depredadora. En tots sentits. És en el que menja, però, on ha sabut més radicalment desprendre's de la culpa del dispendi irracional i arrauat. Gràcies a la cultura (la que hem creat entre tots aquí i ara, aquestes darreres dècades i en el que s'ha vingut a anomenar Occident, herència d'una llunyana Il·lustració i l'Imperialisme que se n'esdevingué -ens diuen els entesos-) hem pogut allunyar-nos tant de la violència de l'acte de treure la vida per perpetuar la nostra, que la nostra civilització ha esdevingut una desagradida

màquina de matar insensatament. I això ho està pagant la mateixa Humanitat i el Planeta tot sencer.

Em direu: aquesta va d'apocalíptica. Doncs no, tracto d'anar de mesurada.

Penseu per un moment si tot el menjar que acumula, gasta i llença occident fos únicament i exclusiva el que necessita en realitat (i una manera de mesurar-ho seria la primitiva, sabent el que costa no en diners, sinó en esforç i bellesa de fer créixer i veure -palpar, viure-, fins i tot en dolor de causar mort per subsistir, i, a partir d'aquí, celebrant la joia, la festa, d'existir).

És tan llunyana la meua relació entre el filet de vedella que demano en una carta de restaurant i la mort de l'animal; és tan llunyà el mar i l'olor del darrer esforç dels peixos en la xarxa que els arrossega del tronc de lluç congelat de l'Atlàntic que compro en el distribuïdor de congelats de la cantonada; han passat tantes setmanes entre la meua mossegada a la poma que menjo el mes de febrer i el moment en què una mà -ves a saber en quin país- la va arrabassar d'un pòmer, que ja no penso en la importància del fet que existeixin una vedella, un lluç o una poma. I, si bé ho miro, tots tres -i tantes altres coses que duc a la meua boca- són miracles de la natura. Per aquesta raó hauré sempre de pensar en la vida que se'ns regala a cada mossegada. I per aquesta mateixa raó, em sentireu abominar de tot allò desmesurat.

Una vegada establert el que crec que ha de ser el pressupòsit inicial per escriure o parlar i, evidentment, fruir, de la gastronomia, la cultura, la cuina..., podrem comentar en properes edicions receptes, maneres de fer, maneres de viure i menjar, perquè tot va absolutament lligat: hom és allò que menja, ni més ni menys.

Clara Perxachs i Juandó

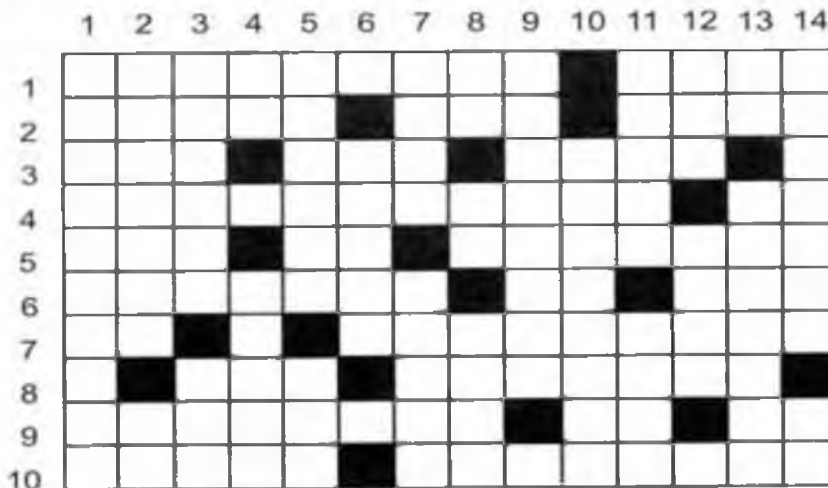
Fem poble tot entretenint-nos

HORIZONTALS: 1- Ha estat, sens dubte, el més destacable de les últimes eleccions municipals. Al revés, magre, feble. 2- D' ampla ossada i forta musculatura. Extens, dilatat. Garantia. 3- Al revés, encarcerat, enravenat. Criada principal d'una casa. Al revés, prefix que significa indi. Vocal que els guionistes no usen. 4- Un dels rituals més utilitzats en les societats antigues. Caragirat senyor curt de talla. 5- Una forma d'anar (moll holandesa). Sant que fou bisbe de l'Urgell. Dius mal d'algú cercant de fer mal al seu bon nom. 6- Dit del qui professa un sistema d'idees. Article emprat de corcoll. Dit del camp contigu. 7- Mig matí. Sigla del sud. Urna on els antics dipositaven el cadàver reduït a cendres. 8- Vocal que fa ballar (el vals). Pic de muntanya. El 1437 Pere Bellveí

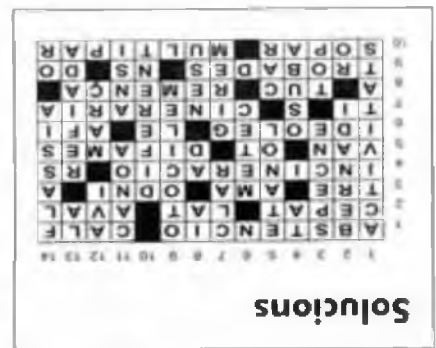
reconeix ser-ne pagès, situació en què es trobaven altres pagesos de Vidreres. 9- Sovint se n'organitzen de ciclistes per fer arribar el missatge de l'esport al conjunt de la societat. Ansia muda. Nota musical. 10- Les dones de Vidreres ja han celebrat el tercer. Que dona naixença a més d'un.

VERTICALS: 1- Les que fa l'escola Sant Iscle són molt útils per conèixer millor el nostre poble i la riquesa natural que té. 2- Molta gent coneix amb aquest nom en Josep Ball-llosera Costas. Surten pel mig del broc gros. 3- Peça de fusta (plural i al revés) en què s'afirma el canó d'una arma de foc. En el petit hi ha la bona confitura que, en dir-ho, se'ns ha trabucat. 4- La leva. Romana que fa tapissos. Faig mal ús d'alguna cosa, a la biorxa. 5-

Alcohol etílic. Costar un ull de la cara. 6- Sigla del nord. Persona establerta en un país respecte al qual és un estranger. Cinc-cents romans. 7- Ho és el nostre Rec. Trobem. 8- Limiten l'avui, al revés. Limiten el demà, al revés. Empren, a la biorxa. 9- Drupa suculent i comestible d'una varietat de presseguer dita melicotoner, de baix a dalt. Cinquanta romans. 10- Ésser figues d'un altre paner. 11- Embarcació petita de tronc buidat. Qualsevol de les dues peces de fusta de lledoner en forma de U que són part del jou de coll. 12- El pare del pare o de la mare. Si no llauras en aquest mes no llauraràs. Obre el pavelló. 13- Article femení. Massa confiada. 14- Mas que ja existia en el segle XIII, encara que amb el nom de Bellvei. Metall molt apreciat.

Giralt

Solucions

© Quim Bou 99

La Pubilla i l'Hereu de Vidreres 1999

La proclamació de la Pubilla i l'Hereu de Vidreres de 1999 va tornar a ser un dels actes més emblemàtics de la Festa Major. Com és habitual, es va fer a la mitja part del Ball de Gala del diumenge a la nit, que enguany va ser amenitzat per l'orquestra Marina. (Reportatge fotogràfic de

